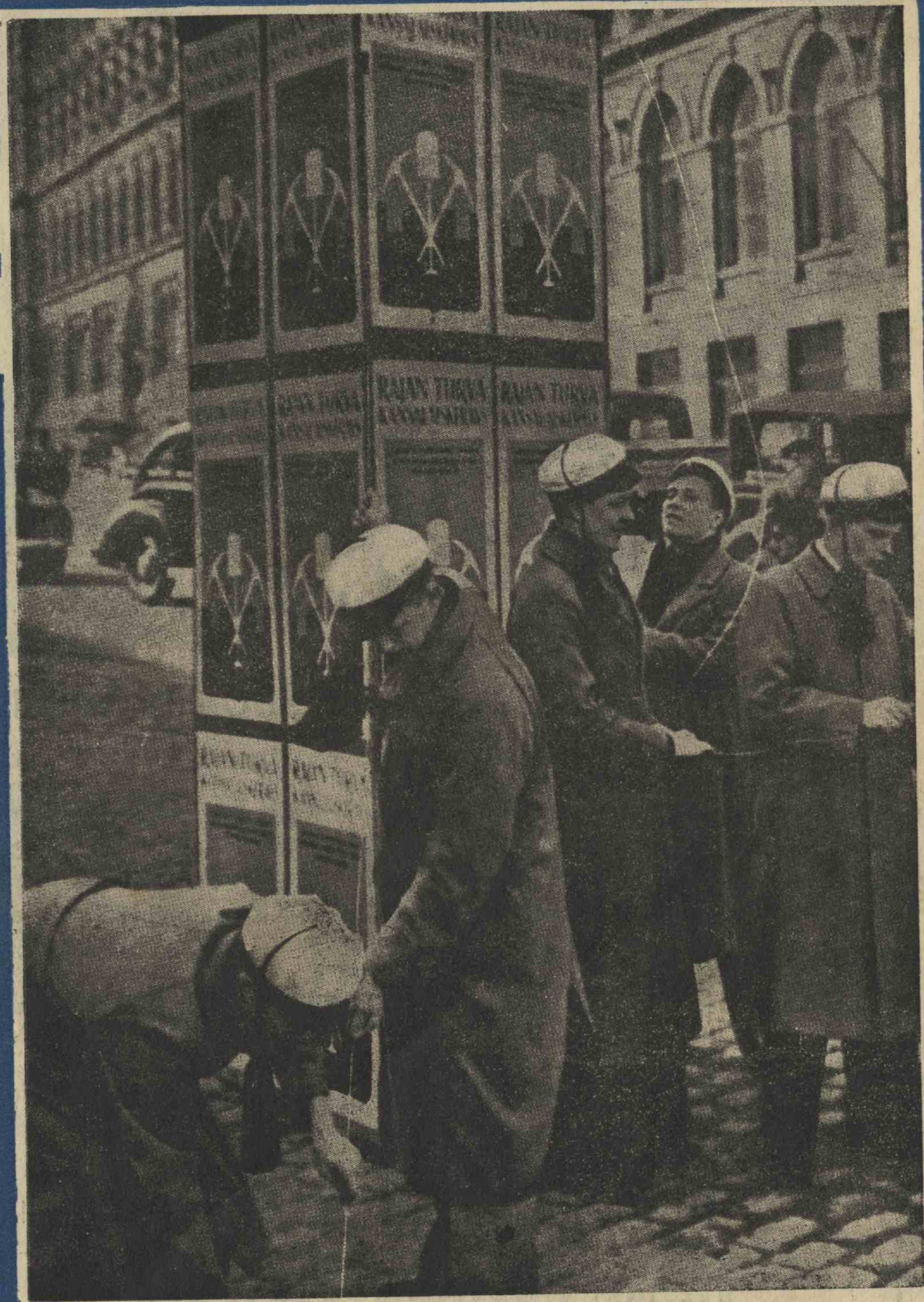
Suojaa rauha —
liity linnoitusjoukkoihin

N:o 9—10 1939

LUO LIPPUJEN!

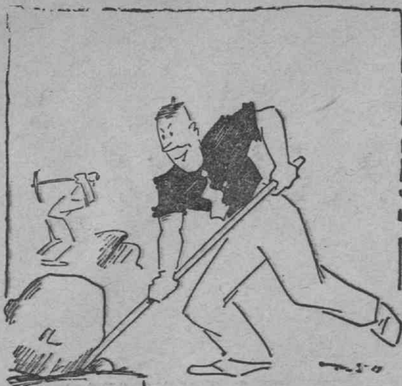
MAAKUNTAIN SANA

Kansanliikkeen kannattajia on koetettu totuttaa jonkinlaisiksi poliittisiksi kerjäläisiksi, joiden olisi hattu kourassa liikuttava hyvin varovaisesti "tasavaltalaisten" esikartanoissa. On kuitenkin muistettava, että vaatimattomuus, joka tavallaan kuuluu "valtiomiestemme" kykyvaatimuksiin, ei sovi armopalana kaikille.

Aikamme virallisen poliittisen koneiston arvoituksellinen tuote on: *kansanvaltaisuus.* Mutta jo yksin suomalaisuuskysymyksen kohtalon luulisi tarjoavan riittävän vakuuttavan näytteen "suomalaisesta" kansanvallasta, jonka puolesta meillä vallanjanoisimmat piirit kilpaa huutavat. Ja sitten ne "kansanvallan" varmimmat suojelijat! *On totisesti törkeys huipussaan, kun kansanvallan peitenimi tahdotaan virallisestikin vetää punaisen roskapuolueen kostosuunnitelmien ja väkivallan verhoksi.* Meidän on sanottava, olkoon se nyt hallitseville piireille kuinka epämieluista tahansa, että ei koskaan valkene sellaista päivää, jolloin Isänmaallisen kansanliikkeen nuoriso uskoisi sosialistiemme kansanvaltaisuuteen. Sentähden emme voi tunnustaa mitään pahaa siinä, että me varoitamme tätä kansaa ja sen poliittisia johtajia voimistuvalta punaiselta vaaralta. Suunniteltakoon meidän vaientamiseksi vaikka millaisia "Pohjolan Mussolinin" konstiotteita tahansa, meidän on pakko sanoa n.s. keskustaporvareille, että se *nuoriso, joka tuntee Jääkärimarssin omaksi laulukseen, se nuoriso tuntee myös suomalaisen kunnian.* On järjetöntä uskotella, että tämä nuoriso tunnustaisi suomalaisten kansanvallan ja vapauden taidon opettajaksi puolueen, joka jo kerran on yhdessä ryssän kanssa käsikaulassa laahustanut. Kaikista selityksistä huolimatta me näemme sosialidemokraattisissa järjestöissä sisä- ja ulkopoliittisesti valtakunnallisen vaaran, joten nykyinen muutamien puoluejohtajien valtaliitto on arvaamattoman kohtalokas.

Kuopion äsken nimitetty piispa lausui pari vuotta sitten suomalaisille ylioppilaille: "Te näette, kuinka *matalat harrastukset* täyttävät mielet siinä ensimmäisessä sukupolvessa, jonka on suotu elää elämänsä vapaassa Suomenmaassa". — Nyt tämä vapaan Suomen ensimmäinen sukupolvi tahtoo tehdä kaikki kansallisen nuorisonsa harrastukset pilkanalaisiksi. Me olemme jo kokeneet mahdottomuuksiin meneviä ehkäisytoimenpiteitä pyrkimystemme kanssa. Täytyykö meidän nähdä sekin, että porvarillinen talonpojan puolue lähtee sosialistisen raakalaispuolueen pakotuksesta ja jonkun asfalttitalonpojan henkilökohtaisesta vihasta, vallanjaon säilyttämiseksi pakkokeinoin tukahduttamaan niiden äänet, joiden pyrkimyksenä on puolustuskykyinen, perustuksiaan myöten suomalainen valtakunta.

Emme voi salata ahdistavaa pelkoamme, jota luulisi jokaisen rehellisen suomalaisen tuntevan punaistemme yltyvässä voitonnaurussa. Me elämme itsenäisyytemme aikana jo toista vaihetta, jolloin marxilainen voimantunto lyöpi Suomen valtakunnan päävaltimoissa. Se päivä tulee, jolloin ne laskelmoivat johtajat, jotka ovat sallineet kehityksen mennä kohti punaisia voitonpäiviä, tekevät tilitystä tämän kansakunnan kärsimysten kurimuksessa. On tavattoman raskasta nousta melkein kaikkia vallitsevia "käsitystapoja" ja n.s. yleisiä mielipiteitä vastaan, mutta vielä raskaampaa olisi lähteä alhaisten harrastelijain

Jussi Pyy lähtee linnoitustyöhön.

Jussi Pyy kaikille lukijoille:

”Eräs esivanhemmistani taisteli von Döbelnin johdolla Juuttaalla, isoisäni vuodatti vertaan Turkin sodassa, isäni oli jääkäri sekä rintamamies ja vanhempi veljeni haudattiin Karjalan metsiin lähelle Petroskoita, jossa hän nukkuu sankarin unta tuntemattomassa haudassaan.

Siksi on minun velvollisuuteni tänään ilmoittautua niihin vapaaehtoisiin joukkoihin, jotka marssivat rajoille luomaan betonihautoja, että vainomies ei meitä yllättäisi. Minäkin haluan kantaa kunnialla suomalaisen miehen nimeä ja siksi en voi velvollisuuttani laiminlyödä.

Ja asian laita on tosiaan niin, että työkuntoisten ja terveitten nuorukaisten kesken ensi kesänä suoritetaan tärkeä rajankäynti. Otetaan selvää, kuka meistä on oikeutettu miehen nimeä kantamaan. Sillä se, joka on ruumiillisesti terve ja jolla ei ole muuta ehdottoman pätevää estettä, mutta silti jää rajalta pois, ei ole tosiaankaan mies.

Siksi jokainen mustapaita linnoitusjoukkoihin!”

kanssa valhein ja ”ajan virtausten” myötäillessä kulkemaan tietä, joka on ennen pitkää johtava onnettomuuksiin ja kärsimyksiin. — Kansallinen nuoriso sanoo tänä aikana poliittisille etutavoittelijoille miehekään suomalaisuusjulistajan tavoin:

”Ja maasta huutaa veri vainajain,
Ei sillä kotoa, ei kansaa lain,
Ken pettänyt on isäin muistot, tavat . . .”

Osmo Kortelainen.

POLIITTINEN TIETOPELI

1. Kuka on Helsingin raastuvanoikeuden 3. osaston puheenjohtaja?
2. Monennenko kerran 25. 5. ”rima putosi” IKL:n oikeusjutussa?
3. Minä päivänä piti Kekkonen puheensa Tampereella?
4. Mikä on marxilaisen nuorison äänenkannattajan nimi?
5. Kuka on kirjoittanut teoksen ”Maailman tapahtumat eilen ja tänään”?
6. Mikä on pääministerin kuukausipalkka?
7. Kutka ovat laatineet ”tasavallan suojelulain” sanamuodon?
8. Mikä on kansanedustajan päiväpalkka?
9. Kuka on Matti Turkia?
10. Missä Suomen pitäjässä kansallisen aatteen omaksuneitten henkilöitten lukumäärä on suhteellisesti suurin?
11. Montako henkilöä oli pääministeri Cajanderin puhetta kuuntelemassa Porvoossa?
12. Mikä on ”kokoomuksen nuorten” nykyinen nimi?
13. Mikä on Pätsin etunimi?
14. Kuka on puolustusministeriön sanomatoimiston päällikkö?
15. Kuka laati maalaisliiton vaaliapisen v. —36?

(Vastaukset ”Laukauksia”-osastossa.)

PÄIVÄN KUVA:

Luo lippujen!

HELSINKI, KANSAKOULUK. 8 PUHELIN 35316

N:o 9-10 Päätoimittaja: VILJO LIUS 2. 6. 1939

TAISTELE

"Taistele uskon jalo taistelu,
tartu kiinni iankaikkiseen elämään,
johon olet kutsuttu
ja johon jalolla tunnustuksella olet
tunnustautunut
monen todistajan edessä". (1 Tim. 6: 12.)

Nuori mustapaita taistelutoveri! Olet tehnyt hyvän tunnustuksen lupautuessasi antamaan kaikkesi tämän maan ja kansan puolesta. Olet siten valinnut taistelijan osan elämässäsi. Se osa on hyvä. Sitä ei oteta sinulta pois, ellet itse sitä pois heitä.

Se taistelemisen taito, jota tarvitset, olisi verrattain helppo saavuttaa, jos taistelua olisi käytävä verta ja lihaa vastaan. Siinä urhoollinen mies saisi aina varmasti jonkun vastustajan kukistettua. Siinä suhteessa meidän vihreätakkisten taistelu aikanaan oli yksinkertaisempaa kuin tämä nykyinen taistelu. Eikä sitäkään kuitenkaan käyty ilman eräänlaista uskoa. "Me jääkärit uskoimme yhä".

Nykyinen taistelu on selvemmin kuin ennen taistelua pahuuden henkiolentoja vastaan. (Efes. 6: 12.) Pahuuden henkiolentojen asemapaikkoja ja niiden kavalia suunnitelmia ei ole yhtä helppo saada selville kuin verestä ja lihasta tehdyn vihollisen asemia. Siis tarkka valvonta ja aina uusi kehoitus on tarpeen. Se, ja juuri se, joka on tunnustautunut tähän hyvään taisteluun, tarvitsee uudelleen kehoitusta: Taistele uskonpuolesta! Se on Jaloa. Jos sinulta puuttuu usko, on taistelu toivoton. Juuri uskon puute, Kristuksen hengen sytyttämän uskon puute on liian ammottavana tyhjyytenä vallalla meidän päivinämme. Siksi on sinimusta nuoriso noussut uskon taisteluun tätä ammottavaa tyhjyyttä vastaan. Kansan syvien rivien täytyy saada nähdä uskon voittavan, siltä en saa riistää sen kallista aarretta, sen uskoa siihen, että Kristuksen Henki on voiman Henki eikä pelkuruuden. Nykyään vallalla olevan uskon puutteen voi korvata vain sellainen nouseva nuoriso, joka on itse taistellut uskon jalon taistelun pahuuden henkiolentoja vastaan. Nämä henkiolennot voivat asettua asemiin nuoren omaan sydämeenkin. Silloin on jyrkkä taistelu tarpeen. Kun silloin iskee vihollista, sattuu isku omaan itseenkin jonkun kieltäymyksen tai parannuksenteon muodossa, mutta se karaisee taistelijaa ja tekee hänet kelvollisemmaksi jatkamaan hyvää kilvoitustaan.

Tartu kiinni iankaikkiseen elämään! — Täällä on jo suurin voimin tartuttu kiinni tähän katoavaan elämään, ja sen olemattomia ihanuuksia on Suomen kansaraukalle materialismin ja muiden "tieteellisten" järjestelmien avulla vilautettu. Samalla on koetettu riistää pois iankaikkisen elämän toivo.

Nyt mustapaita nuoriso! Tartu kiinni iankaikkiseen elämään. Olet siihen tunnustautunut. Julista sitä Suomen kansalle. Kansamme ottaa vastaan sen julistuksen herkemmin kuin luuletkaan. Kansaraukaltamme on paljon riistetty pois. Jos tahdot jotakin kansallesi antaa, niin tartu itse kiinni iankaikkiseen elämään — ja sinulla on oleva sille antamista. Taistele uskon jalo taistelu, niin sinä olet kansallesikin voittava jalon voiton!

KALERVO KURKIALA.

TOTUUTTA lainsäädäntöön!

Se mikä allekirjoittanutta on erikoisesti inhoittanut tasavallan suojelulakia eduskunnassa käsiteltäessä on se kaksinaamaisuus, jolla hallituspiirit ovat tätä diktatuurilaki-esitystä ajaneet. Kun lakiesitys jätettiin eduskunnalle ilmoitti pääministeri sen lähetekeskustelussa, että hallituksen ovat pakoittaneet tämän esityksen jättämiseen puhtaasti *ulkopoliittiset* syyt. Perustuslakivaliokunta ottikin vastaan nämä pääministerin tekemät huomautukset ja vapauttaakseen hallituksen tästä epäluulosta *poisti* esityksestä sisäpoliittisiin tendensseihin viittaavat lainkohdat m.m. "poliittista kiihoitusta" koskevan kohdan. Nyt olisi luullut pääministerin olevan tyytyväisen valiokunnan mietintöön, mutta mitä vielä! Kun esitys palasi valiokunnasta täysistuntoon moitti pääministeri valiokuntaa siitä, että se oli tehnyt esityksestä *"liian yksipuolisesti ulkopoliittisen" ja vaati esitykseen jälleen otettavaksi valiokunnan poistamat sisäpoliittiset säännökset.* Samalla pääministeri jälleen vakuutti, että k.o. lakiesityksellä *ei ole sisäpoliittisia tarkoituksia* eikä ole siihen syytäkään kun "Suomi on poliittisesti rauhallisin maa Euroopassa".

Tällainen hallituksen ja sen edustajan esiintyminen ei tee miellyttävää vaikutusta. Paljon paremman vaikutuksen teki ainakin allekirjoittaneeseen se suoruus, jolla marxilainen kansanedustaja Lonkainen esiintyi heti pääministerin puheen jälkeen IKL:ää vastaan sanoen suoraan sen minkä jokainen kansanedustaja eduskunnassa tietää, nim., että laki on tarkoitettu meidän tuhoamiseksemme. Näin sanoi Lonkainen: "Enkä omasta puolestani uskoisi hallituksen niitä valtuuksia pyytävänkään jos vaara olisi uhkaamassa vasemmalta". Suuri valiokunta onkin antanut hallitukselle nyt rajoittamattomat valtuudet palauttamalla lakiesityksen sen alkuperäiseen muotoon. Se merkitsee täydellistä diktatuurilakia, jonka perusteella hallitus voi määrätyiltä kansalaisryhmiltä riistää kaikki muut perustuslaissa turvatut oikeudet paitsi hengen ja omaisuuden. Niinpä voi hallitus esim. heittää vankilaan määrätyt henkilöt ilman, että näillä henkilöillä on edes oikeutta tiedustella minkä vuoksi heidät on pantu ristikkojen taakse.

Mutta vaikkapa olisi kysymyksessä tämäntapainen laki, on alkeellisin oikeus jokaisella kansalaisella vaatia suora vastaus kysymykseen, mihin tällaisella lainsäädännöllä pyritään. Lainsäädäntö yleisen käsityksen mukaan on mitä vakavinta työtä, *jossa on oikeus vaatia ehdotonta suoruutta ja vilpittömyyttä.* Kun meillä on siveellinen velvollisuus vaatia totuudellisuutta yleensä kansalaiselämässä, lienee niiden, joiden käsissä ovat maan ja kansakunnan kohtalot, näytettävä tässä suhteessa hyvää esimerkkiä. Kuinka vaikeaksi muodostuukaan niiden tehtävä, joiden täytyy kansalle opettaa, että *"Esivalta on Jumalalta"* jos heidän täytyy epäillä, että esivalta salaa todelliset tarkoitusperänsä ja valmistautuu antamaan tilaa daimoonisille vainoille? Kuinka he voivat opettaa P. Raamatun sanaa: "Sentähden, joka asettuu esivaltaa vastaan, se nousee Jumalan säätämystä vastaan", jos he saavat aiheen epäillä, ettei esivallan toimenpiteitä ole ohjaamassa totuuden henki? *Jos lakeja laaditaan tällä pohjalla katoaa lainsäädännöltä sen siveellinen tarkoitusperä ja silloin on vaikea vaatia lain pyhyyden kunnioitusta.* Näihin kysymyksiin, joita tänä aikana varmaan moni tuskastuneena tekee, on oikeus saada suora vastaus niiltä jotka valtaa käyttävät. Ei niin, että me pelkäisimme omasta puolestamme, mutta me pelkäämme mihin joutuu tämä kansa silloin kun se tuntee pohjan luhistuvan pois siveellisen yhteiskuntaelämän alta.

Kiuruvedellä, 29 p:nä toukokuuta 1939.

ELIAS SIMOJOKI.

Valtakunnallinen ajattelutapa

Suomen kansa on itsenäisenä kansakuntana Euroopan nuorimpia. Historiantutkijat ovat joskus kiinnittäneet huomiota siihen, miksi aikoinaan hyvinkin suuri ja mahtava suomalaisugrilainen heimo ei luonut suurta valtakuntaa, vaan se pirstoutui lukuisiksi pikku kansoiksi, jotka sittemmin joutuivat toinen toisensa jälkeen vieraitten kansojen alaisiksi. Eräänä vastauksena tähän kysymykseen on esitetty se, että suomalaisugrilaisilta kansoilta puuttuu valtakunnallinen ajattelutapa.

Jos tarkastelemme asioita historian valossa, niin meidän on tunnustettava olevan perää siinä, että keskinäinen eripuraisuus ja jonkinlainen väärä itsenäisyyden halu ovat suuresti vähentäneet mahdollisuuksiamme taistelussa vallasta. Sekä suomalaisugrilaisen heimon historia kokonaisuudessaan että kunkin sukulaiskansamme historia erikseen tarjoaa meille runsaasti esimerkkejä siitä, miten on menetetty monta hyvää tilaisuutta luoda suuri ja voimakas valtakunta. Suomalaisugrilaisilla kansoilla on kylläkin ollut ihailtava kyky kestää suurten sotien aiheuttamia tuhoja, ja ne ovat aina osoittaneet huomiota herättävää rohkeutta taistellessaan vapautensa puolesta. Mutta kesken sotaa on saattanut syntyä erimielisyyksiä eri heimojen ja johtajien kesken, mitkä ovat johtaneet kaikkien häviöön, tai, jos sodan aikana onkin vielä jaksettu pysyä yhdessä, rauhan tultua ovat keskinäiset riidat heti leimahtaneet ilmiliekkiin, ehkäisten siten voiton turvaamisen ja hyväksikäytön.

Me emme voi siis kieltää valtakunnallisen ajattelutapamme heikkoutta. Ei kuitenkaan ole paikallaan, että me vain toteamme tämän heikkoutemme sekä sen heimollemme ja kansallemme aiheuttamat vahingot. Meidän on ryhdyttävä määrätietoiseen työhön pelastaaksemme sen, mikä vielä on pelastettavissa! Voisi sanoa, että meidän on ryhdyttävä suureen kansalliseen itsekasvatukseen, jonka päämääränä on luoda voimakkaan valtakunnallisen ajattelutavan elähdyttämä yksimielinen kansa. Vain tällainen kansa voi luoda lujan ja elinkelpoisen valtakunnan ja vastata sen säilymisestä vapaana.

Jos ajattelemme niitä tehtäviä, mitkä tämä päämäärä meille asettaa, on meidän heti aluksi kiinnitettävä huomiomme kaiken sen hävittämiseen, mikä hajoittaa ja pirstoo kansaamme, ja kaiken sen korostamiseen, minkä pitäisi olla yhteistä jokaiselle kansamme jäsenelle.

Eräs niistä kysymyksistä, joiden pitäisi yhdistää kansan kaikki jäsenet yhdeksi lujaksi ja yksimieliseksi kokonaisuudeksi, on maanpuolustuskysymys. Eihän tunnu mikään sen luonnollisemmalta kuin se, että kansa, joka on saavuttanut vapauden, tekee kaikkensa voidakseen säilyttää sen. Sillä vain itsenäisellä kansalla on tilaisuus käyttää kaikki voimansa ja mahdollisuutensa saadakseen maan olot kehittymään sellaisiksi, että jokainen kansalainen voi tuntea itsensä vapaaksi ja onnelliseksi.

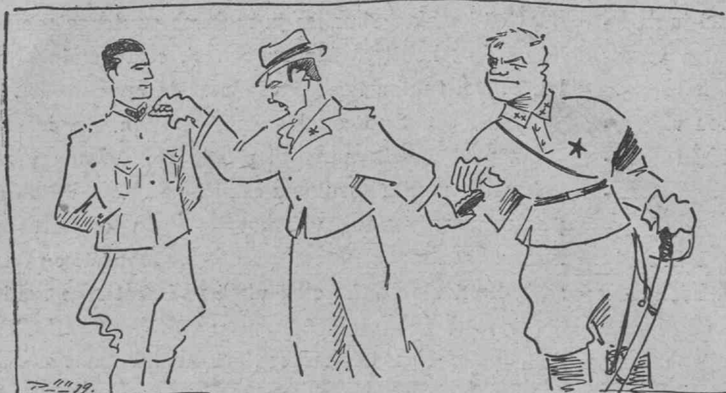
Itsenäisen Suomen historia, vaikka se käsittääkin vasta pari vuosikymmentä pitkän ajanjakson, voi näyttää meille monta surullista esimerkkiä siitä, miten maanpuolustuskysymystä väheksymällä on osoitettu valtakunnallisen ajattelutavan puutetta. Monesti on tuntunut siltä, kuin me emme olisi vielä päässeet sille kehitysasteelle, mitä edellyttää itsenäisen valtakunnan hallitseminen, vaan että olisimme vielä alaikäinen kansa, joka enemmän onnellisen sattuman kuin oman tietoisen pyrkimyksensä perusteella on päässyt itsenäiseksi.

Viime aikoina on kuitenkin tapahtunut ilahduttavaa kehitystä maanpuolustustahdon leviämisessä kaikkien kansankerrosten keskuuteen. Vakavat maailmanpoliittiset tapahtumat ovat osoittaneet, miten vaarallista on olla pieni, eripurainen ja huonosti varustautunut kansa, ja maanpuolustuskysymys on vähitellen meilläkin tulemassa koko kansan yhteiseksi asiaksi.

Kauniina esimerkkinä siitä harrastuksesta, mitä kansamme on viime aikoina osoittanut maanpuolustuskysymystä kohtaan, voimme pitää hanketta rajojen linnoittamiseksi vapaaehtoisin voimin. Kymmenissä tuhansissa on jo luettavissa niitten kansalaisten luku, jotka ovat lahjoittaneet tai tulevat lahjoittamaan toukokuun 16. päivän palkan tähän tarkoitukseen. Kun lahjoittajien joukossa on kansalaisia kaikista yhteiskuntaluokista, niin voimme sanoa, että tuo keräys on myöskin lähentänyt eri yhteiskuntaluokkia saadessaan ne uhrautumaan yhteisen asian hyväksi. Mitä toivottavinta olisi, että lahjoittajien lukumäärä jatkuvasti kasvaisi. Se tulisi vaikuttamaan paljon hankkeen onnistumiseen, ja samalla se keräisi entistä laajemman kansalaisjoukon työhön yhteisen isänmaan ja sen tulevaisuuden hyväksi. Jos näin käy, niin tämä keräys ei vaikuta vain siihen, että rajat saadaan ajoissa linnoitetuiksi, vaan myöskin siihen, että noitten linnoitusten takana on eheä ja puolustuskykyinen kansa.

AHTI MYRSKY PALJASTAA

marxilaisten suunnitelmat "puolustusvoimiemme demokratisoimiseksi."

Sosialistisen Nuoriso-Internationalin käskystä järjesti Akateeminen Sosialistiseura Helsingin työväentalolle 24. 5. Suomen armeijan demokratisoimisen merkeissä kansalaiskokouksen, jossa kommunistisista mielipiteistään tunnettu toveri Ahti Myrsky hahmoitteli marxilaisjärjestöjen "maanpuolustustyön" suuntaviivoja, jotka puheesta päättäen ovat samat, mitkä hallituksemme on määritellyt ohjelmanjulistuksessaan.

Seuraavassa julkaisemme otteita tästä puheesta ja kehoitamme lukijoitamme näyttämään sitä kaikille niille, jotka uskovat marxilaistemme "muuttumiseen":

Mitkä sitten ovat ne lähimmät konkreettiset toimintamuodot, joita maan turvallisuus vaatii? *Nykyinen hallitus* lausui ne julki ohjelmassaan vuosi sitten. Ne ovat armeijamme kansanvaltaistaminen ja johdon keskittäminen, ja demokraattiset lehdet ovat sittemmin jatkuvalla kirjoittelullaan selventäneet kysymystä.

Mielestäni tulisi lähimpien toimenpiteiden sisältää seuraavaa:

Armeijan johto on saatava *taatusti kansanvaltaisten piirien käsiin.* (S.o. sosialistien ja kommunistien. — Toim. huom.) Henkilöt, jotka ovat toiminnallaan osoittaneet ymmärtävänsä kotimaisten fascistien tekoja ja kansainvälisen hyökkääjäblokin anarkiaa, *on viipymättä poistettava puolustuslaitoksen vastuunalaisista toimista,* ja heidän sijaansa on nimitettävä kansanvaltaisesta mielenlaadustaan tunnettuja upseereita. (Sosialisteja ja kommunisteja. — Toim. huom.) Samalla on harkittava keinoja, miten upseerien koulutusta ja heidän palkkaustaan olisi mahdollisesti korjattava, niin että kansanvaltaisista piireistä, myöskin varattomista, antauduttaisiin entistä enemmän sotilasalalle. On otettava huomioon,

että maan turvallisuuden kannalta ei ole tärkeätä puolustuslaitoksen pelkkä sotilaallinen taso vaan myöskin sen pyrkimys säilyttää maan kansanvaltainen ja kansallinen vapaus.

Armeijan aliupseeriston osalta tilanne on nykyiselläänkin melkoisesti parempi. (Suuri valhe! Aliupseeristo ei siedä eikä tule sietämään marxilaista "kansanvaltaa". — Toim. huom.) Se on pääasiassa lähtöisin vähävaraisemmista piireistä, joihin fascistiset opit eivät ole huomattavammin päässeet maassamme vaikuttamaan, ja se on tullut huomaamaan, että sen asema voi parantua vain, mikäli kansan luottamus puolustusvoimiin lisääntyy, ja mikäli kansa sitä tietä saadaan lähemmäs sotalaitosta.

Mutta tämä on mahdollista vain, jos armeija saadaan esiintymään niin ulos kuin sisäänkin päin osana maamme demokraattisesta valtiosta, niin *että sen keskuuteen eivät pääse leviämään kaikenlaiset fascistiset julkaisut,* (Mutta kyllä 'Soihtu' ja 'Tulenkantajat'. — Toim. huom.) jotka pitävät päätehtävänään esittää ulkopolitiikkaa Saksan puolesta *Neuvostoliittoa vastaan.* (Jo paljastui! — Toim. huom.) ja jotka edelleen levittävät käsitystä maamme suurimman hallituspuolueen isänmaattomuudesta ja kelvottomuudesta osallistua maan asiain hoitoon.

Tähän sisältyy myöskin toiminta siihen suuntaan, *että suojeluskunnat saadaan pois fascistien vaikutusvallasta,* niin että suojeluskuntapukuiset miehet eivät jatkuvasti voi tehdä mitä tahtovat, vaan että suojeluskunnat muodostavat *vakinaisen armeijan täydennyksen,* joka on hallituksen käytettävissä silloin, kun sitä tarvitaan, mutta huolehtii muutoin ainoastaan omasta sotilaallisesta kehityksestään. Jo aloitettua *suojeluskuntain ja armeijan johdon keskittämistä on jatkettava.* Mutta sitäpaitsi olisi löydettävä keinot, miten juopa suojeluskuntain ja työväestön välillä saataisiin poistetuksi. Jos suojeluskunnat jatkuvasti pysyvät pelkkänä porvarillisten piirien laitoksena, tulee esiintymään suuria vaikeuksia silloin, kun koko demokraattisen kansan tulisi ryhtyä toimintaan maan vihollista vastaan. Lisäksi ikl-läisten vaikutus säilyy edelleen uhkaavan suurena, *ellei suojeluskuntain kansanvaltainen osa saa lisätukea.* (Marxilaishuligaaneista! — Toim. huom.!) Jos sensijaan suojeluskuntain fascistinen aines käy suhteellisesti vähäiseksi, eivät sen salaliitot maan hallitusta vastaan ole läheskään niin vaarallisia kuin suhteen ollessa nykyinen.

Olisi harkittava, eikö suojeluskuntia olisi muutettava laitokseksi, joka huolehtii armeijan rauhanaikaisen reservin jatkuvasta kouluuttamisesta.

Tällöin vakinainen armeija olisi kokonaan siitä puolesta vapaa, ja suojeluskuntain työ muodostuisi nykyistä suurempia tuloksia tuottavaksi. (Ja myös jokainen asevelvollisuutensa suorittanut kommunisti pääsisi sk:n jäseneksi ja saisi kiväärin, — Toim. huom.)

V:n 1906 marraskuun suurlakon ajoilta

Pienillä kansoilla ei useinkaan ole enempää sanomista kuin Kinnusen lehmällä, piti sen tai tappoi. Mutta kun suuret tappelevat, silloin voi aurinko hetkeksi paistaa pienenkin kohdalle. Niinpä venäläistyttäminen ja sortopolitiikka jatkuivat meillä heikentymättöminä — alettuaan jo 1899 — kunnes Japanin tykkien jylinä vv. 1904—05 kaukaisessa idässä kuulutti maailmalle Venäjän aseiden tappiota. Venäjän laivasto meni pohjaan niin tarkkaan, "ettei keisarille jäänyt venettä, millä olisi ongelle päässyt", ja sen mahtava armeija lyötiin sekasortoiseen pakoon 10-päiväisessä Mukdenin taistelussa.

Tappioiden seurauksena tulvahti vallankumouksen aalto yli koko suunnattoman Venäjän. Kaikkialla oli verta, tulipaloja, kapinoita, mellakoita, rankaisuretkiä, teloituksia, pankkiryöstöjä ja muuta venäläistä menoa, sillä mikään johtava käsi ei kyennyt ohjaamaan anarkiaan taipuvaisia ryssiä.

Olin silloin vasta tutkintoni suorittanut filosofian kandidaatti, "mainittiin maisteriksi", ja "oikku onnetarten" vei minut keskelle "ajan hurjan myrskyjä".

Lueskelin kaikessa rauhassa ylioppilasasunnossani eräänä sunnuntaiaamuna, kun arvaamatta sain kaksi sanomaa peräkkäin. Ylioppilasvaltuuskunnan (siihen kuului kaksi jäsentä joka osakunnasta) tuli kokoontua samana iltana. No, siinä ei tosin ollut mitään kummaa, sillä se oli sellaisen tavallisen ylioppilaspolitiikan elin, hoidellen passiivisen vastarinnan asioita, joskus innolla, useimmin vähän uneliaan puoleisesti.

Mutta se toinen sanoma se vähän kuin sävähdytti. Olin hyvin pikkuhiukkasen tullut kosketukseen itse "aktiivisen taistelujärjestön" kanssa ja nyt saapui sen lähetti luokseni. Hän selosti lyhyesti tilannetta ja kehoitti minua ylioppilasvaliokunnassa ajamaan asiaa siihen suuntaan, että koko ylioppilaskunta tekisi seuraavana päivänä — lakon. Siihen ei lakkopuuha suinkaan pysähtyisi, vaan työläisaktivistit ajaisivat asiaa suurlakon muodossa työväen keskuudessa. (Työväen aktivistejä lienee koko maassa ollut silloin noin parituhatta. Parmasen mainitsema luku 25,000 on mielikuvitusta.) Viipurissa olivat rautatieläiset lakkopuuhissa ja toivottiin jo seuraavana päivänä koko maan rautateiden, postin, sanomalehtien, kaikkien liikkeiden, tehtaiden, koulujen sanalla sanoen koko Suomen kansan yhtyvän lakkoon, todelliseen suurlakkoon.

Lakko oli tietysti oleva koko luonteeltaan poliittinen ja kohdistettu Venäjän hallitusvaltaa vastaan, (joka silloin oli meidän laillinen hallitusvaltamme) ja mahdollisesti äärimmäisessä tapauksessa syöstäisiin Venäjän keisari vallasta.

Olihan siinä siis ohjelmaa kerraksi yhden viattoman, avomielisen ja yksinkertaisen fil. kandin toteutettavaksi. Epäonnistuminen oli tietysti otettava huomioon, enkä siis voinut sille mitään, että tuli mieleeni entisen oululaisen opettajani, "Pässiksi" kutsutun, ennustelu: "Hirsipuussa, te pojat, päivänne päätätte." Romaaneista olin myös lukenut, että vaarallisissa tilanteissa niiden sankarit aina "järjestivät asiansa" ja niinpä kävin minäkin maksamassa ainoan vippivelkani 10 mk, sanokaamme vaikkapa ystävälleni Kissankoskelle.

Niin olin valmis, ja illalla kävellä tallustelin ylioppilasvaltuuskunnan kokousta kohti. — Siellä selosteltiin tilannetta edelläkuvattuun lajiin ja ehdotettiin tiukasti ylioppilaiden lakkoa. Mutta eihän siitä mitään tullut. Kokouksen huomattava enemmistö oli vastassa kuin seinä. Haluttiin pysyä "laillisuuden kannalla" ja välttää "seikkailupolitiikkaa" j.n.e. Kieltämättä ne lausunnot olivat hyvin järkeviä ja hyvin viisaita.

Sen verran kuitenkin saatiin aikaan, että seuraavaksi aamuksi klo 10 oli kutsuttava koolle suuri ylioppilaskokous. Mutta sille ei saisi suinkaan tehdä lakkoehdotusta,

vaan oli sensijaan esitettävä melko kirpeäsanaiset ponnet, joissa vaadittiin laillisuuden palauttamista yliopistossa ja myös koko maassa.

Maisteri O. M. Hohenthal, (jonka sosialidemokraatit sitten kapinan aikana murhasivat) ja tämän kirjoittaja saivat tehtäväkseen ennen kokousta esittää ponnet yliopiston rehtorille R. A. Wredelle. Klo 8 aamulla mentiin sitten hiukan aamu-unisina tämän ruotsalaisen puolueen johtomiehen puheille. Mutta hän ei, yliopiston vuoksi, halunnut nähdäkään ponsia, ja muutenkin piti hän puuhaa harkitsemattomana ja koko maalle vaarallisena. — Ja kyllähän se uhkayritys olikin, niinkuin muuten kaikki vastarinta ryssiä vastaan. Joka nukkuu, ei tee syntiä, sanoo ruotsalainen sananlasku.

Mutta joku paljon suurempi mahti lie meitä johtanut — ja koko Suomen kansaa — sillä klo 10 oli ylioppilastalon suuri sali tungokseen asti täynnä ylioppilaita ja siellä jo heti kokouksen alussa puheenjohtaja selosti suurlakkopuuhaa ja ehdotti ylioppilaiden lakon heti alettavaksi. Tri Heikki Ojansuu oli aijottu kokouksen puheenjohtajaksi, mutta kun hän ei ollut saapuvilla, joutui tämän kirjoittaja puheenjohtajaksi. Mieluummin olisin kyllä istunut kotona ja lukenut Philippowitshin "Taloustiedettä", sillä tulevaisuus ei tosiaan tuntunut oikein turvalliselta.

Keskustelussa törmäsivät aluksi mielipiteet aika kiivaasti vastakkain. N.s. laillisuusmiehet eli perustuslailliset vastustivat kiihkeästi lakkoa ja suomettarelaiset vaikenivat. Mutta odottamattoman runsaasti sai lakko kannatusta. Ja hyvissä ja jyrkissä puheenvuoroissa saikin. Nähtävästi olivat aktivistit jakaneet väkensä yli salin ja nämät olivat hyvin valmistaneet puheensa. Ne olivat selvät ja varmat, kun sen sijaan lakon vastustajien olivat ilman pontta ja varmuutta. Edellisenä iltana valmistettu juhlallinen ponsihistoria unohtui siinä tohinassa: siitä ei kukaan puhunut juuri mitään.

Keskustelun laineiden käydessä korkeimmillaan, saapui rehtori Wrede kokoukseen. Hän piti pitkän ruotsinkielisen puheen, jossa hän erittäin järkevästi, sattuvasti ja kaunopuheisesti puhui lakkoa vastaan. Mikä kumma johdatus siinä lieneekin ollut, kun tämä erinomainen puhe ei tehonnut yhtään mitään. Eikä puheen tehoa lisännyt sekään, kun puheen jälkeen rehtori kehoitti puheenjohtajaa kääntämään puheen suomeksi. Oli se kumma kokous ja kumma rehtori ja kumma yliopisto, kun rehtori aikoi tulkin välityksellä puhutella oppilaitaan. Puheenjohtaja ilmoitti vaatimattomasti, ettei hän kyennyt kääntämään pitkää puhetta, ylioppilaat ilmaisivat äänekkäästi, ettei käännöstä tarvittu, rehtori lähti, ja kokous jatkui.

Sen aikana tuli sanomia lakkomielialan vahvistumisesta työväen, koululaisten, polyteknikkojen y.m. keskuudessa sekä yhä varmistuvia tietoja siitä, että Helsingin lukuisa venäläinen varusväki oli melkoiselta osalta kapinallisen mielialan vallassa.

Ainoana tuloksena tästä aamupäivän kokouksesta oli, että päätettiin jatkaa sitä klo 5 ip.

Sillävälin olivat tapahtumat seuranneet toisiaan sellaisella nopeudella, että siinä klo 7 vaiheilla illalla syntyi lakkopäätös muistaakseni 1,200 äänellä 4 vastaan.

Sitten seurasi viikko, jolloin ei Suomen kansaa työllä rasitettu. Kaikki muu oli lakossa paitsi sairaalat, lääkärit, elintarvejakelu ja kotityöt. Yhtään lehteä ei ilmestynyt, postia ei jaettu, junat eivät kulkeneet j.n.e. Yleensä alistuttiin lakkoon mielellään, jopa innostuksella, joten lakkoterroria harvoin esiintyi. Ainoan poikkeuksen kuuluvat tehneen eräät pyykinpesijät Kajaanissa, sillä kun joku liikainnostunut lakkopartio meni heitä pakottamaan lakkoon, sai se ympäri korvia märillä vaatteilla "niin että tempun ties."

Lakon lopussa saatiin keisarillinen julistus, joka oli yhtä kaunis ja yhtä luotettava kuin nykyaikaiset puolueohjelmat. Useimmat laittomuudet siinä peruutettiin ja luvattiin yhdeksän hyvää ja kahdeksan kaunista maallemme. Lupaukset petettiin tietenkin.

Lakko onnistui (ja siis meni se vippivelan maksu turhaan.)

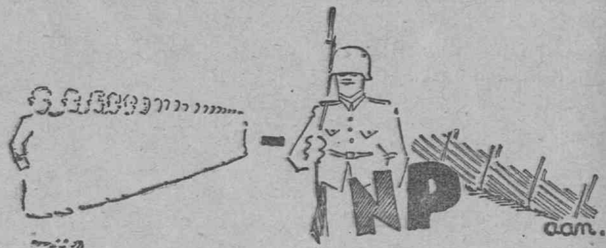
Mutta vakavasti puhuen, me ymmärtämättömät nuorukaiset ja yhtä ymmärtämättömät vanhat, me taisimme olla vain välikappaleita korkeampien voimien käsissä.

Sitä emme kuitenkaan saa unohtaa, että ne voimat vaativat meitä taisteluun ja ymmärsimme toki sitä vaatimusta totella. Ja niin sai paljon sortoa kärsinyt maamme pienen voiton, astui pienen askeleen kohti vapauden aamunkoittoa.

Olkaamme kiitolliset, että saimme olla silloin mukana. Ja vielä enemmän siitä, että saamme olla nyt mukana suurempaa Suomea rakentamassa vähine kykyinemme.

Leino Pentzin.

Kuva-arvoitus:

Mihin Tanner vertasi kokoomuspuolueen ohjelmaa Käpylässä pitämässään puheessa?

Kamal Atatürkin puhe

maansa nuorisolle.

Seuraavassa julkaisemme otteen eräästä uuden Turkin luojan Kamal Atatürkin nuorisolle pitämästä puheesta.

”Saavutus, joka meillä tänä päivänä on kädessämme, on niiden totuuksien hedelmiä, jotka ovat kirvonneet vuosisataisista kärsimyksistä, ja niiden verivirtojen hinta, joilla jokainen jalanala kallista isänmaatamme on kostutettu.

Tämän pyhän kalleuden minä annan nyt Turkin nuorison käsiin.

Turkin nuoriso! Sinun pyhin velvollisuutesi on aina varjella ja puolustaa kansallista riippumattomuutta ja Turkin tasavaltaa.

Se on ainoa sinun olemassaolosi ja tulevaisuutesi perusta. Vastaisuudessakin on maassa ja maan ulkopuolella oleva vihamielisyyttä, joka tahtoo temmata sinulta tämän aarteen. Jos kerran joudut siihen, että sinun on pakko puolustaa riippumattomuutta ja tasavaltaa, niin silloin sinun on velvollisuutesi täyttämisessä jätettävä kokonaan laskelmat siitä, mitä mahdollisuuksia ja edellytyksiä sinulla asemassasi on. Voi sattua, että viholliset, jotka tahtovat tuhota riippumattomuutesi ja tasavaltasi, edustavat voittoisinta voimaa, mitä maailma on nähnyt; että kavaluudella ja väkivallalla on vallattu kaikki isänmaan linnoitukset ja asevarikot; että maan puolustusvoimat on hajoitettu ja maa tosiasiallisesti täysin miehitetty.

Oleta vielä, kuvitellaksesi vieläkin synkemmän mahdollisuuden, että ne, joilla on hallitusvalta maassa, ovat joutuneet eksytykseen, että he ovat kenties typeryksiä tai kavaltajia, vieläpä että nämä johtavat miehet yhdistävät henkilökohtaisen etunsa vihollisen poliittisiin päämääriin. Saattaa sattua, että kansa joutuu täydelliseen toivottomuuteen ja hätään, että se on murtumassa ja täydellisesti näännyksissä.

Vieläpä tällaisissakin oloissa ja näillä edellytyksillä sinun, sinä tulevien vuosisatojen Turkin lapsi, on pelastettava riippumattomuus ja Turkin tasavalta. Voimaa sinulta ei ole sittenkään puuttuva, sillä tämä voima juoksee mahtavana sinun suonissasi, sinun jalossa veressäsi”.

Ahti Kantala † 8. 4. 1939.

Viime pääsiäislauantaina siirtyi jälleen ajasta ijäisyyteen muuan sinimusta, tällä kertaa entisestä Jyväskylän Po:sta. Hänen kalvaat piirteensä todistivat jo alkaneesta taudista, vihollisesta, joka mursi hänen voimansa ja vaivutti ikuiseen uneen.

Sm. Kantala oli hiljaisen toimen, tunnollisen velvollisuuksien täyttämisen mies. Hän ei käyttänyt suuria sanoja, vaan antoi itseään jatkuvassa uhrautuvassa työssä. Vaatimattomuutensa, luonteensa ja erikoislaatuisen olemuksensa vuoksi hän saavutti toveriensa mieltymyksen ja tunnollisen toimintansa ansiosta esimiestensä luottamuksen ja tunnustuksen. Todellisena sinimustana sanoissa ja teoissa hän jää meidän kaikkien muistoon elämään.

Kunniaa vainajien rykmenttiin siirtyneelle aseveljelle.

”Suomalaisuus-puolueen” edustajakokouksesta.

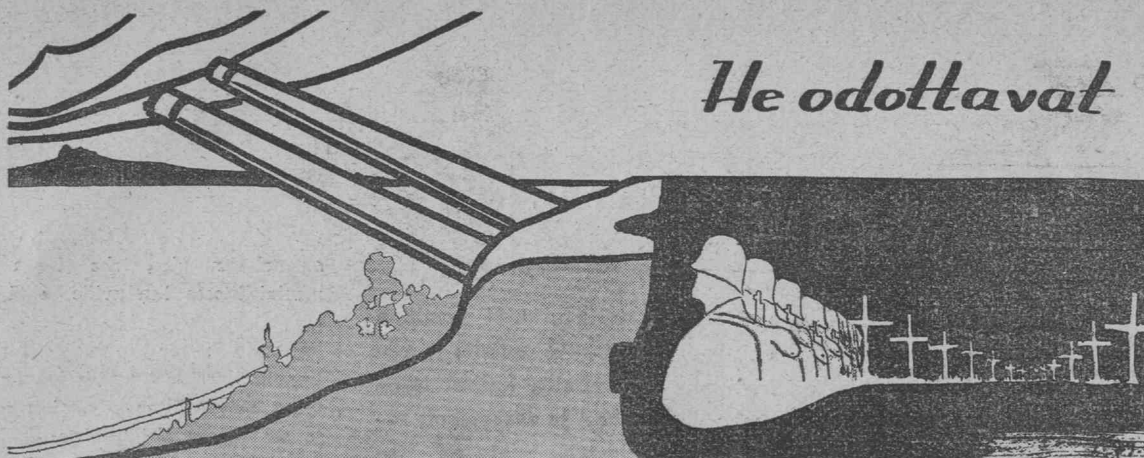
Professori *V. A. Heiskanen* — jyrkkä suomalaisuusmies, joka ei saa ääntään maalaisliitossa kuuluville eikä kelpaa edustajaksi, koska hänen olonsa Töölönlinnassa voisi muodostua suomalaisuuden lippukarkureille kiusalliseksi, on pistäytynyt maalaisliiton edustajakokouksessa ja saamistaan vaikutteista kirjoittanut *”Suomalaiseen Suomeen”* artikkelin, joka hyvin sattuvasti kuvaa tämän ”suomalaisuuspuolueen” nykyistä alennustilaa:

”Tällä kertaa ajattelin kuunnella syrjästä, miten toiset lämpenevät suomalaisuusasialle, jolla maalaisliiton ohjelmassa on keskeinen sija. Mutta mitään keskustelua ei syntynyt, ei suomalaisuudesta yhtä vähän kuin muistakaan kysymyksistä — lukuunottamatta erästä harkitsematonta puheenvuoroa. Jouduin mykkään kokoukseen, joka suorastaan teki järkyttävän vaikutuksen.

Minulla oli todella huono onni istuessani n. tunnin ajan kokouksessa, sillä *sinä aikana n. 2/3 puheista pidettiin ruotsiksi ja n. 1/3 suomeksi.* Tullessani kokoussaliin kaikui puhujalavalta *ruotsi, joten luulin tulleeni 'Svenska Folkpartiet'in' puoluekokoukseen,* kunnes näin tuttuja maalaisliittolaisia kasvoja ja pääsin selville, että Ruotsin edustajat esittivät tervehdyksensä, joihin kokouksen puheenjohtaja pitkällä puheella ensin ruotsiksi, sitten suomeksi vastasi. Mainittakoon, että niissä maalaisliiton kokouksissa, joissa aikaisemmin olen ollut mukana, ei kaksikielisyyttä ole ollut havaittavissa.”

Vasta muutama vuosi sitten maalaisliiton johtomiehet kerskuivat, että he eivät puhu ruotsia muulloin kuin otettuaan pari lasia olutta. — Toisin nyt: puoluekokouksen ohjelmakin on kaksikielinen! Ja Ruotsin ”veljespuolueen” edustajat kelpaavat neuvonantajiksi!

(Mitähän jos me kutsuisimme edustajakokouksiimme joitain Saksan kansanedustajia taikka Hitler-nuorison johtomiehiä. Eivätköhän vain maalaisliittolaiset lehdet olisi täynnä syytöksiä ”kansainvälisyydestä”, jopa ”maanpetoksestakin”!)

Inon häpeän poistamista.

Nyt, kun Kannaksen linnoittamiseen on ryhdytty vapaaehtoisin voimin, kun maamme nuoriso ei enää ole jaksanut odottaa täyttymättömiä lupauksia, vaan on itse tarttunut hakkuun ja lapioon, iskee väkisin mieleen muisto siitä auliudesta, millä vuoden 1920 hallitusvaltamme täytti vihollisillemme antamansa lupaukset.

Valtavin todistus tästä on n.s. "Ståhlbergin muistomerkki", Inon rauniot.

Kävin raunioita katsomassa asevelvollisuusaikana, toisten poikien kanssa kuorma-autoilla, enkä unohda tuota retkeä koskaan.

Oppaamme, eräs kapteeni, kertoi meille raunioilla:

— Nämä rauniot, jotka näette ympärillänne, ovat jätteet linnoituksesta, jota syystä sanottiin aikoinaan Pohjolan Gibralttariksi. Inon linnoitus oli valloittamaton. Se hallitsi tykeillään koko Suomenlahden itäistä liikennettä ja Kronstadin pommittaminen oli täältä leikinasia. Se nähtiin v. 1919. Tänne linnoituksen välittömään läheisyyteen oli kokoontunut valtava ihmisjoukko Inon suojeluskunnan kesäjuhlille. Juhlamieli oli hartaimmillaan kesäisen taivaan alla, olihan juuri saavutettu maallemme vapaus. Yhtäkkiä kuului läheisyydestä valtava räjähdys, toinen, kolmas ... Ryssät ampuivat kansanjoukkoon Kronstadista. Ei paljon hätkähdetty ryssien puuhista, vaan alettiin vastaamaan tuleen. Kolmas laukaus osui Kronstadin kellotapuliin ja ryssät sähköttivät kiireesti, etteivät sen koommin Inoon päin ammuskele, kun vaan ammunta Inosta lopetetaan.

Ryssät kai luulivat, etteivät patterit ole kunnossa, koska he ne paetessaan räjäyttivät. Räjäytys, joka oli suoritettu ryssien perinpohjaisuudella, ei ollut muodostunut linnoituksille kovinkaan tuhoiseksi.

— Nämä rauniot, jotka täällä näette, ovatkin meidän oman räjäytysretkikuntamme jälkiä. Tarton rauhantekijämme lupasivat, että Ino tuhotaan ja se on tuhottu. Ensimmäinen räjäytysretkikunta sääli uljaita linnoituksia, eikä silloisten vallanpitäjien lähettämä tarkastusjoukko ollutkaan sen töihin tyytyväinen. Valittiin uusi, "laillisempi" retkikunta, varattiin tarkoitukseen lisää valtion varoja ja tässä ovat tulokset. Ei räjäytetty ainoastaan linnoituksia, vaan tietkin, niin ettei muurahainenkaan pääse kulkemaan tällä hetkellä paikoista, joissa ennen risteilivät loistavat sotilastiet, lopetti kapteeni.

Huomasin, miten pojat kuuntelivat kädet nyrkkiin puristuneina ja kääntyilivät poispäin, pyyhkäisten silmäkulmastaan salaa kihonneen kyyneleen.

Aapeli Aari.

Kaikki mukaan!

Soitimme Rajan Turvan toimistoon ja tiedustelimme ekonoomi *Penttilältä*, miten suuri yleisö on suhtautunut keräykseen.

— Olemme iloisia siitä, että lahjoittajien joukossa on kansalaisia kaikista yhteiskuntaluokista. Listoillamme on jo Tasavallan Presidentin ja ainakin viiden ministerin nimet, ja useista liikkeistä ja tehtaista on erikoisesti huomautettu, että palkkansa on luovuttanut koko henkilökunta johtajista juoksupoikiin asti.

— Onko mikään ammattikunta herättänyt erikoista huomiota?

— Kyllä, merimiehet. Loviisan merimiesyhdistys on ensimmäinen keräyk-

SINIMUSTAN SIVALLUKSIA

Herra toveri *Ahti Myrsky* on pitänyt Siltasaarella suuren "maanpuolustuspuheen", jonka törkeän jälkiosan olemme tässä numerossamme julkaisseet. Herra toveri Ahti Myrsky on tietysti tarkoittanut ahdistaa puheellaan pahoja fascisteja, mutta me voimme — kuten varomattomien marxilaisherrojen sanoja ennenkin — käyttää tätä sangen onnistunutta *militaristista pakinaa* hyväksemme ja esittää sen kaikille niille, jotka väittävät, että marxilaisten "maanpuolustusharrastus" on vilpitöntä ja maamme vaaranalaisesta tilanteesta johtunutta.

Isänmaan vaara ei marxilaisia millään tavalla sureta, mutta kylläkin se, että *bolshevistinen Venäjä* näyttää joutuvan pahasti alakynteen. Tämän pelon paljastaa herra toveri Myrsky aivan selvästi puheensa alkuosassa, jota emme tilanpuutteen vuoksi viitsi julkaista. Kun ryssän armeija on mätä, sen tankit kuin peltitynnyreitä, tuholaisten soluttamissa asetehtaissa valmistetut muutkin sotatarvikkeet heikkoja ja miehistö epäluotettavaa ja kun se muutenkin jää kansallisten valtioitten rinnalla varjoon, *on pienten demokratioiden alistettava aseensa palvelemaan ryssän päämääriä!* Tämän olisi herra Myrsky voinut sanoa aivan suoraan. Se olisi ollut sitäpaitsi rehellistä. Mutta rehellisyyshän ei kuulukaan oikeauskoisen kommunistin hyveisiin.

Emme yleensä viitsi uhrata lehtemme palstoja tuloksettomaan väittelyyn marxilaisagitaattorien kanssa, mutta kun hra Myrsky on puheessaan kysynyt, *missä ja milloin marxilainen työväestö on kieltäytynyt puolustamasta maansa vapautta*, tahdomme toki herra insinöörin muistia piristää?

Niin tapahtui *Suomessa* keväällä 1918, jolloin marxilaisuuden villitsemä työväestö liittoutui ryssän kanssa voidakseen estää maansa vapautumisen.

Niin tapahtui myöskin eteläisessä veljesmaassamme *Eestissä.*

Niin tapahtui myöskin *keskusvaltojen armeijassa* maailmansodan viimeisinä aikoina.

Saman ajatuksen on *sos.dem. puolue* lisäksi lausunut aikaisemmassa maanpuolustusohjelmassaan sanoessaan, että *"työläinen ei ole joka tilanteessa* (ryssän hyökätessä — toim. huom.) *velvollinen puolustamaan maataan"!*

Herra Myrskyn muisti on tosiaan lyhyt. Mutta vielä lyhyempi maalaisliiton, joka ottaa marxilaisten maanpuolustushölinän täydestä. Ja kuulossakin taitaa olla vikaa, sillä se ei kuule hra Myrskyn, herra Wiikin ja muitten senkaltaisten puheita.

Maalaisliiton korvat on tukittu punaisella vahalla.

★

Sasu Punainen on useammin kuin kerran mainostanut lehteämme eduskunnan puhujalavalta kuluneen kevään aikana. Eräässä istunnossa puhemies toveri *Hakkilakin* ehti jo Sasuun niin kyllästyä, että eväsi puheenvuoron.

Sasulle vastasi rovasti Salovaara todella hyvin. Sasu oli nimittäin lukenut (itse tekemiäänkö?) kirjeitä, jotka hän sanoi saaneensa Kannakselta ja joissa ei hyväksytty linnoitustöitä. Rovasti Salovaara sanoi kirjeitten johdosta, että hän ei ole päässyt selville, ovatko nuo kirjeet peräisin *rajan tältä vaiko tuolta puolen!* Tämän johdosta ei Sasu osannut tehdä muuta kuin haukkoa ilmaa!

Sasu on tosiaankin oikea parlamentin kaunistus. Kaikki, mitä hän esittää, ovat "punakaartilaisen puheita", kuten hänelle kerran huomautettiin.

Vaikka eihän Sasu ole koskaan punakaartissa taistellut. Kellarissa vain piileskeli ja sieltä työväestöä "Työmies"-lehden valheilla järjettömiin tekoihin kiihoitti.

★

Lehdellemme on joka päivä tullut runsaasti uusia tilauksia ja on tämän vuoden tilaajamäärä n. 60 % viimevuotista suurempi. Asiamiehemme ovat tosiaankin tehneet hyvää työtä!

Mutta kansallinen taistelija ei lepää ennenkuin punaisuus on väistynyt. Luo lippujen! on tehokas ase työssämme ja kun se nyt tarjotaan 10:— mk:n hintaisena vuoden loppuun, tulee asiamiesten käyttää yhä enemmän tätä erikoisetua hyväkseen.

Leikatkaa tästä numerosta tilauslista, kulkekaa talosta taloon siksi, kunnes jokaiselle naapurillenne tämä taistelulehti tulee.

Periksi ei anneta!

Sinimusta.

J. K. Valtionsyyttäjä Plantingin sairaus on todellakin pitkäaikaista laadultaan, eikä hän ilmestynyt ajamaan syytettä IKL:ää vastaan, vaan on tämä tehtävä jäänyt toiselle miehelle. — Lupaamamme verenpisarat olemme hra Plantingille lähettäneet ynnä vilpittömät toivomuksemme pikaisesta parantumisesta.

---

seen osallistunut ammattiyhdistys, ja kolmen Vihurin varustamon laivan päällystö ja miehistö on sähköttänyt luovuttavansa palkkansa.

— Onko listoissa runsaasti työmiesten nimiä?

— Monista nimikirjoituksista näkee, että niiden piirtäjät ovat ruumiillisen työn tekijöitä. Nuo kankealla kädellä tehdyt merkinnät ovat erikoisesti tuottaneet iloa kerääjille, sillä nehän osoittavat, että kansamme on kerrankin unohtanut luokka- ja puoluerajat tehdäkseen työtä yhteisen asian hyväksi.

— Voitteko jo sanoa, millainen tulos keräyksestä saadaan?

— Sitä on mahdoton sanoa, koska keräys päättyy vasta kuun lopussa. Eikä silloinkaan vielä voida sanoa mitään numeroita, koska maakunnasta listat palautetaan vasta kesäkuun puolella.

— Voitte kaiketi sentään sanoa, miltä tilanne näyttää.

— Hyvältä näyttää. Olemme saaneet lahjoitusilmoituksia paitsi suurliikkeiltä myöskin monilta pieniltä liikkeiltä sekä yksityisiltä ammatinharjoittajilta.

"KATU AUKI!"

Poliisilla on työtä pahimpia huligaaneja poistaessaan.

Punaisten joukkojen keskuudessa on voitonvarmuus ja röyhkeys nykyisin korkealla. Marxilaisen järjestöväen keskuudessa on omaksuttu se käsitys, että Helsingin Sörnäisten kaupunginosassa esimerkiksi eivät kutkaan muut kuin marxilaiset saa järjestää poliittisia kokouksia.

Tämä kävi ilmi selvästi siinä kuuluisaksi tulleessa kalliokokouksessa, jonka pääkaupungin mustapaidat toukokuun puolivälissä tuohon punaisuuden pesään järjestivät. Tuhatlukuinen joukko työläisiä oli saapunut kalliolle ja oli suurin osa heistä halukas suhtautumaan rauhallisesti puheisiin, mutta marxilaisen järjestön lähettämät "iskujoukot" olivat toista mieltä ja aloittivat huudoin, vihellyksin, heitellen kiviä ja järjestysmiehiä vastustaen hulinan, jonka aikana mustapaidat ja marxilaiset huligaanit joutuivat käsikähmäänkin.

Marxilaispuolueen pää-äänenkannattaja asettui täydellisesti meteloitsijäin kannalle kehuskellen heidän tekojaan.

Kun sitten toukokuun 25 päivänä Helsingin kolmannen alueen toimesta järjestettiin uusi kokous samaan paikkaan, oli työläisiä kerääntynyt vielä runsaammin paikalle ja edellämainitut huligaanitkin olivat läsnä valmiina taas aiheuttamaan meteliä.

Tämän kokouksen kulusta on poliisilaitos antanut seuraavan hyvin kuvaavan selostuksen:

"Kokouksessa oli kuulijoita arviolta 1.500—1.700 henkeä. Toim. H. Jahnukaisen avattua kokouksen ja saatua suosionosoituksia, puhui päätoim. R. G. Kallia, jota tervehdittiin kättentaputuksin ja hyvähuudoin, mutta joukosta kuului myös vihellyksiä. Viimeisenä puhui maalari Mustonen. Klo 19.30 alkanut kokous päättyi klo 20.05. Yleisö ei kuitenkaan alkanut poistua paikalta, joten paikalla olevat poliisit kehoittivat joukkoa hajaantumaan. Tällöin suurin osa tottelikin kehoitusta, mutta toiset alkoivat räyhätä sekä huutaa haukkumasanoja. Hetken kuluttua alettiin poliiseja kohti heitellä kiviä, joista muutamat osuivat poliisiautoon ja pari kiveä myös konstaapeleihin. Poliisit pidättivät kuulusteluja varten 18 räyhääjä, *jotka ovat kaikki enemmän tai vähemmän tunnettuja Sörnäisten huligaaneja.* Kuulustelut toimitetaan tänään. Pidätetyt laskettiin paria humalaista lukuunottamatta kotiin sen jälkeen kun henkilötiedot oli merkitty muistiin."

Tässä jälkimmäisessä kokouksessa pääkaupungin mustapaitapojat toimivat järjestysmiehinä yhdessä Helsingin alueitten miesten kanssa.

Koko keskustalehdistö on ottanut sen kannan, että Sörnäisten valistuksen yksinoikeus on annettava marxilaisille ja vasemmistolehdistö taas seuraa hermostuneena kansallisen liikkeen tunkeutumista Helsingin punaisimpaan osaan. Suomen Sosialidemokraatti jo rummutti peräätymismarssia ja kehoitti työläisiä jäämään kotiin silloin, kun kansallinen liike viettää noita taistelujuhliaan.

Taistelua tullaan yhä tiiviimmin

Yleiskuva mustapaitain juhlasta työläisille.

Tampereen mielenosoitus

Eräät poliittiset mielenosoitukset ovat viime viikkoina herättäneet kautta maan huomiota. Hallitukselle uskollinen sanomalehdistö on erikoisesti syytänyt myrkkyä niitten päälle, jotka poistuivat ministeri Kekkosen puhetilaisuudesta 21. 5. vaieten samalla Sörnäisten kalliolla tapahtuneista välikohtauksista tai suhtautuen niihin myötämielisesti.

Mitä sitten tapahtui Tampereen VPK:n talolla tuona sunnuntaina?

Yhtynyt keskusta oli järjestänyt sinne puhetilaisuuden. Kaupungin isänmaallinen väestö oli myöskin halukas kuulemaan, millaista tuomion pasuunaa hra Kekkonen nyt soittaa sen pään menoksi ja miehitti salin. Herra Kekkosen noustessa puhujapaikalle kuului salista joittenkin henkilöitten kättentaputuksia ylivoimaisesti suurimman osan yleisöstä istuessa vakavana ja odottavana. Hra Kekkosen ryhtyessä puolustelemaan marraskuun 22 p:n tapauksia ja sen yhteydessä syyttelemään maan isänmaallista väestöä, jotkut henkilöt ilmaisivat tyytymättömyytensä, jonka johdosta poliisi ryhtyi poistamaan muuatta nuorukaista, joka kaiken lisäksi oli syytön. Salissa syntyi hämminkiä ja kun puhuja raivosta punaisena huusi: *”Jos herrat luulevat, että vuosi —30 uusiintuu, niin herrat erehtyvät; — siitä minä pidän huolen”*, noin 200-henkinen yleisöjoukko nousi yhtenä miehenä ylös ja jätti juhlan, jonne ministeri Kekkonen jäi vahvan siviili- ja virkapukuisen poliisivartioston sekä muutamien kymmenien kannattajiensa keskelle.

Meidän tehtävämme ei ole puolustaa yhtä vähän kuin syyttääkään tähän mielenosoitukseen osallistuneita. *Olemme varmat, että he ovat valmiit ottamaan vastaan reilujen miesten tavoin mahdolliset seuraumukset ja asia on sillä selvä.*

Tämä Tampereen tapaus ei suinkaan ole ainoa laatuaan. Varsinkin suomalaisuuskysymyksen ollessa polttavana ovat monet poliittiset johtohenkilöt joutuneet nuorison mielenosoitusten kohteiksi. Kaikkien tuoreessa muistissa on vielä ylioppilaitten järjestämä mielenilmaus sen johdosta, että entinen suomalaisuusmies — opetusministeri Hannula oli herjannut törkeällä tavalla niitä, jotka ajavat suomalaisuuden asiaa.

Kun nyt ministeri Kekkonen on joutunut samantapaisen kohtelun alaiseksi, johtuu se samanlaisista syistä kuin aikaisemmatkin tapaukset. Onhan hän nuoruutensa päivinä vannonut ikuista uskollisuutta heimomme kansalliselle herättämiselle, riehunut kiivaimpana suomalaisuusmiehenä ja ollut melkeinpä ”kapinallisista kapinallisin”. Mutta politiikan virtojen vetovoima oli liian voimakas ja vihdoin löydämmekin hänet — muutamien vuosien kuluttua — aivan päinvastaisesta leiristä, vieläpä sinä miehenä, joka katsoo elämäntehtäväkseen kansallisen herätysliikkeen kukistamisen.

Suuri on niitten herjausten luku, joilla ministeri Kekkonen on kansallista nuorisoa muistanut ja ankaria ne vainotoimenpiteet, joilla hän on valtaansa pönkittänyt. Vihdoin on hän — toimenpiteittensä epäonnistuttua — rientänyt selvittämään, että *IKL ja kommunistit voidaan ampua samalta oksalta”.*

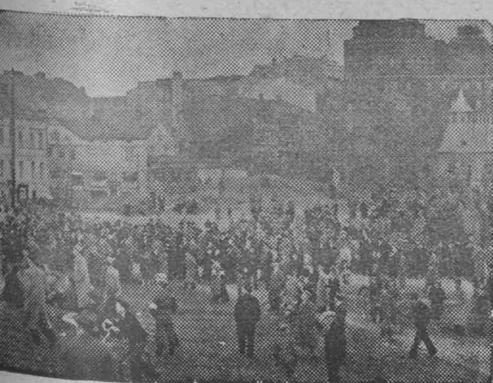
Kun tällaisia herjauksia korkeassa asemassa oleva henkilö syytää melkein joka sunnuntai maakunnissa kuulijoilleen sellaisista henkilöistä, joille vapaussodan saavutukset ovat elämän arvoiset, on selvää, että se kostaa itsensä tavalla tai toisella. *Nuorison tunteilla ei sovi leikitellä* eikä sen kärsivällisyyttä liian paljon ärsyttää.

Ja pitäisihän tällaisten puheitten pitäjille itselleenkin olla selvää, että miehet, joiden sanojen johdosta nuoriso protestoi, ovat vailla tulevaisuutta.

Puolueitten suurmiehet tietäkööt, että heillä on kyllä eräs keino saada nuoriso ”rauhoittumaan”. *Jättäkööt kansallisen liikkeen vainoamisen pois ohjelmastaan, alkakoot puhua kansallishengestä ja toteuttakoot niitä päämääriä, joitten kautta isänmaamme johdetaan parempaan tulevaisuuteen.* Ja ennen kaikkea: *julistakoot jatkuvan sodan marxilaisuutta vastaan, joka jäytää elinvoimaamme.*

Jos ministeri Kekkonen tulee tällainen puhe kädessään kadeterille, on aivan varmaa, että yksikään kansalliseen nuorisoon kuuluva ei hänen tilaisuudestaan kesken poistu, eikä muullakaan tavalla mieltään osoita.

Pitkänsillan takana jatkamaan niin kauan, kunnes punainen vastarinta murtuu. Jos punaiset huligaaniainekset tahtovat estää varsinaista kunnollista työväestöä kuulemasta puhettamme, olemme me kyllä valmiit heille huutamaan: *Katu auki!*

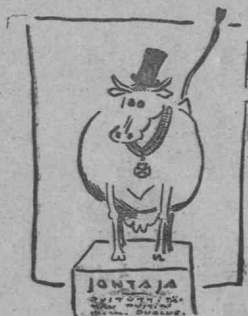

JOHTAJAT

Entinen marxilainen ministeri ja kansanedustaja Väinö Hupli on tuonut ilmi käsityksensä "demokraattisten" puolueitten johtomiehistä runossaan, — joka on hänen kuolemansa jälkeen saatettu julkisuuteen. — Julkaisemme seuraavassa otteita siitä ja olemme antaneet eräitä säkeitä varustaa asianmukaisin kuvin.

Ei sovi liiaksi yleistää,
mutta tosiasiaksi jää:
on johdossa moni aasinpää,
joka nenäänsä kauemmaks' ei nää,
monta sellaista myös ompi perämiestä,
jotka osaavat vain suutaan piestä,
on kihona myös moni liukas repo,
jolle kansa hyvä on vaalihepo.

Ei myöskään nähdä niinkään harvoin,
että pelkin tittelein, oppiarvoin
— jos lisäksi on arvokas edustustapa —
voi naudasta tulla tunnettu napa.

Voi joskus tehdä sen havainnon,
miten korkealle kavunnut on
joku pelkällä hävyttömyydellään:
joka paikkaan hän työntää itseään.

Se ilmeneepi monella tapaa:
Esimerkiksi niin, että miehen sana
on aina huutokauppatavarana;
uus lupaus heti kun suu on vapaa.

Miten toisiansa he keihästää,
se suorastaan on iljettävää:
he voivat olla ystävät hyvät,
tulee eduista riitaa, välit kylmettyvät,
heti kierompi toiselta oksaa sahaa.

Ken edestäpäin lyö vastustajaansa,
hän pian piestynä liikkaa,
haa, se on persoonapolitiikkaa,
vain tyhmä niin ajaa asiaansa.
Kas, se on miesten rehellisyyttä,
kun toista vaanii kuin salakyttä,
kun takana lyö ja edessä suree,
kun edess' on veli ja takana puree,
kun suu ei puhu, mitä hautoo säkki,
kun kutoo juonta kuin hämähäkki,
kun naama aina on arvokas, vakaa,
kun iskee kaukaa, mutkien takaa,
kun viemäritöissä toisia käyttää,
vain itse ohjaa ja tulta näyttää.

— — —

Nekin hyväkkäät vallanhimo täyttää,
jotka eivät osaa edes valtaa käyttää.

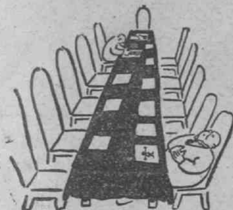
— — —

Heitä jokainen valtapaikoille laittaa,
sillä heistä ei ole kellään haittaa.
Voi nokkansa eessä täyttää taskut.
Ja kansa kyntää ja maksaa laskut.

Vain yksi seikka on tärkeä muistaa,
jos tahtoo, että asiat luistaa:
he hyvin persot on imartelulle,
sitä heille jos suot, sen korvaa he sulle.
Mutta heikon nimen jos heille ken antaa,
siitä ikuisesti he vihaa kantaa;
kun tilaisuus sattuu, he sitä käyttää,
jos tohdi ei purra, he hampaita näyttää
kuin portin suojassa pikkuinen piski:
jos kosto on pieni, on pieni myös riski.

Miten komiteoissa työskennellään,
siitä täyttä kuvaa ei liene kellään,
joka äänestää ja verot maksaa.
Samat miehet niissä istua jaksaa.
He kykyään usein ei paljoa käytä,
mitään harrastusta he eivät näytä,
he saapuvat myöhään ja lähtevät pian,
he korjaavat pilkun tai pikkuvian,
jotta luultaisiin: siinä on tarkka mies!
Työn sihteeri tekee — sen jokainen ties. —

Kun kuvaa kärkijoukosta laatii,
eräs piirre oman lukunsa vaatii:
On tuskin nähty kaunista naista
niin pinnallisen turhamaista
kuin mitä miehinen mies voi olla,
jos hän on kuulu ja samalla nolla.

Erikoisesti näin on asianlaita,
jos pinnalle päässeen tie oli kaita,
kun sellainen pääsee herrassakkiin,
jo aamusta päivin hän pukeutuu frakkiin.

Joku jaari jos kunniamerkkejä jakaa,
he hengen pienuuden kylttejä noita,
arvonimiä, lätkiä, prenikoita
kuin sielunsa autuutta ajavat takaa,
he niitä kantavat pöyhistellen
kuin näkisit eessäsi minkäkin Pellen.

Kuka ilman jäi — suun vääräks se veti —,
hän oppositioon siirtyy heti,
ken moista vois' tukea hallitusta,
jok' kyvyille ei anna tunnustusta.

Kun täytettävä on hallitustuoli,
on jokaisen ryhmän huutavin huoli,
miten ryhmäpyyteille saatais' hyöty:
paras mies on ensiksi laudalta lyöty,
ei sanota: oikean tien tuo takaa,
vaan: tää meidän on mies, hän meille jakaa.

Lie turhaa kai moittia yksilöitä:
kuten tapa on, siten tehdään töitä,
on ihminen oman aikansa renki,
raha Jumala on, se on ajan henki.

ULKOPOLIITTINEN Katsaus

Maailma kulkee vinhaa menoa samantapaista kriisiä kohti kuin 1914. Liittoja tehdään ja aseita taotaan kuumeisella kiireellä. Myös eräänlaisia etukahakoita on jo käyty. Abessinia, Espanja, Albania, Kiina ja Suur-Saksan "miehitykset" ovat ikäänkuin alkuoireita suuremmalle koko maailmaa järkyttävälle yhteenotolle.

Ainakin *tähän saakka* ovat kansalliset maat kautta linjan saaneet vain menestystä, mikäli ei tappioksi lueta Englanti—Ranska—Ryssä kolmiliittoa siihen liittyneine pienempine valtoineen kuten esim. Puola, Turkki ja — pakosta — Egypti.

Arvelemme, että m.m. Puola teki mahdollisimman huonot kaupat ryssään ja engelsmanniin turvatessaan. Jos sota tulisi — joutuu se ensikädessä sotatantereeksi ja saa iivanat "auttajikseen", jotka siinäkin tapauksessa, että voitto tulisi, korjaavat hedelmät. Sitäpaitsi on tappiomahdollisuudet meidän laskelmiemme mukaan suuremmat kuin voiton, mikä mahdollisuus olisi voitu välttää sopimalla Danzigista ja korridoorista. Puola parka!

Että Turkki saadakseen Aleksandretten maakunnan ranskalaisilta meni mukaan — on luonnollisempaa — varsinkin, koska senjälkeen kun uusi maakunta on miehitetty, — liitto voidaan sopivasti purkaa jonkun tekosyyn varjolla. Loppujen lopuksi muhamettilainen valta kuitenkin on Mussolinin ja Francon puolella joskin taktillisista seikoista johtuen aika ajoin voi näyttää toiselta. Kyllä englantilainen propaganda pitää muuten hyvää huolta siitä, että kaikki heille epäedulliset tiedot vaimennetaan matkalla Pohjolaan. Täällähän melkein puoliväkisin esitelmöivät jopa koukkonokkajuutalaisetkin m.m. eduskuntaryhmille jaloista pyrkimyksistään.

Kajotaksemme vielä parilla rivillä Kauko-Idän tapahtumiin on japanilaisilla siellä — vastakkaisista tekaistuista voitonsanomista huolimatta — jatkuvasti ollut menestystä. Kaikkiaan lienee heidän hallinnossaan alue, jolla asuu noin 250 miljoonaa kiinalaista, Tsiang'in alueella vain n. 200 miljoonaa. Sitäpaitsi on maan hedelmällisin, teollistettu ja mineraalirikas alue jo japanilaisilla ja kuomitangin hallussa tieyhteyksiä vailla oleva takamaa. Ilmankos sähkösanomat jo tiedoittavat ryssien samoavan armeijoineen kiinalaisten avuksi, sillä ellei apua — ja tehokasta — tämän vuoden kuluessa tule on sota ratkaistu.

Muutenkin on jännitys Kauko-Idässä huomattavasti kasvanut. Ehkä maailmansota alkaakin lopullisesti sieltäpäin? Mutta tyyntä ei ole kotirannikoillammekaan. Ryssien lentokoneet parveilevat Kannaksella kohta kuin kotonaan ja Ahvenanmaan jutusta voi kehittyä vaikka minkälainen myräkkä tätä painettaessa. Kuka käski asiaa ollenkaan kiikuttamaan kansainliittoon ja jättää asia vielä Rudolfin hoidettavaksi. Ei se mies osaa hoitaa edes "raha-asioitaan" puhumattakaan tärkeistä valtiollisista tehtävistä. Saksa oli aivan oikeassa varoittaessaan meitä Ahvenanmaan kysymyksen yhteydessä Genevestä. Nyt olisi muuten oiva tilaisuus sanoa kauniit hyvästit koko nakkisakille, joka yhä selvemmin muuttuu saartovaltojen taisteluvälineeksi. Mutta saa nähdä onko meidän herroilla nyt enemmän ryhtiä kuin ennenkään ja sitäpaitsi tulisiko Ruotsi mukaan. Meistä näyttää kohta tilanne siksi kriitilliseltä, että ellei saada varsinaista puolustusliittoa syntymään puolueettomuutemme suojaksi on kohta aika sopia asiat uudelle pohjalle *jääkäriliikkeen malliin*.

Kuinka paljon pitää maailmassa vielä ilmapuntarin laskea ennenkuin meikäläinen patculi uskoo, että myrsky on tulossa. Oman arvelumme mukaan odotamme kriisiä loppukesällä. Mutta voi se tulla aikaisemminkin tai ratketa siten, että saartovallat taas ovat lääpällään kuten Tshekkoslovakian miehityksen aikana. Silloin tulee sittenkin jatkumaan rauha.

PAAVO S.

MIKÄ ON RAJA?

Kun yleisö kyllääntyi kuuntelemaan maamme korkeimman järjestysviranomaisen puhetta Tampereella, on sen johdosta kymmenkunta henkilöä joutunut kuulusteltavaksi ja saanevat myös kin haasteen saapua oikeuteen vastaamaan teoistaan.

Koska Tampereen puolella on liikkunut sellaisiakin huhuja, että erään kuulusteltavan viaksi on luettu se, että hän yski liian äänekkäästi, pyydämme kohteliaimmin tiedustella:

Mikä on se korkein raja, jota äänekkäämmin kansanrintamaan lukeutumaton henkilö saa julkisella paikalla rykäistä?

Olemme lakia kunnioittava kansalainen, emmekä haluaisi turhan takia joutua ikävyyksiin ja "demokratian vihollisten" kirjoihin.

Neuvosta kiitollinen.

EI OLE PIDETTY KIIRETTÄ.

Puoluejärjestelmä on kerta toisensa jälkeen osoittautunut kykenemättömäksi ratkaisemaan kansakunnan suuria elinkysymyksiä. Herrat johtajat muistavat kyllä esiintyä pontevasti yleisradiossa ja kansalaisjuhlissa, kehuskella suuria saavutuksiaan, järjestellä kutsuja ja riidellä lehteriyleisön kuullen Töölönlinnassa osoittaakseen niin valitsijoilleen, että he ovat oikeita miehiä näitten asioita hoitamaan, mutta tositärkeitten kysymysten ollessa ratkaisuvaiheessaan he eivät pidä yhtä kiitettävää kiirettä.

On jo kiinnitetty huomiota siihen, että laivastolakia ei — vuosien varrella yhä toistuneista asiantuntijain vaatimuksista huolimatta — ole vielä sodan kynnykselläkään saatu edes esityskuntoon.

Viime syksyn ulkopoliittisen kriisin yhteydessä paljastui monia sellaisia seikkoja puolustuskuntoisuudessamme, jotka nostivat tukan pystyyn itse puoluejohtajiltakin.

Eräs tällainen oli västönsuojelun alkeellinen taso. Havaittiinhan esim., että kriisipäivinä kansalaiset eivät saaneet kaasunaamareita edes omalla rahallaan ostaa.

Kokonaista neljä (4.) vuotta on väestönsuojelulakia komiteassa jauhettu ja valmisteltu. Jarrumiehinä ovat toimineet sosialidemokraatit, jotka ovat pitäneet väestönsuojelun järjestelyä tarpeettomana ja kiihoittaneet kannattajiensa mielialan kaikille puolustusvarusteluille vihamieliseksi. Itse suuri johtaja *Tanner* on sanonut väestönsuojelua *”militäris'iseksi kiihkoiluksi”*.

Kun kansan yleinen mielipide oli sodan uhatessa siinä määrin tällaiseen peliin kiukustunut, että kautta maan alkoi kuulua voimakkaita ääniä, että väestönsuojelu on järjestettävä, heräsi valtiovaltakin vihdoin unestaan ja lakiesitys saatiin valmiiksi. Varsinkin maalaisliittolaiset kansanedustajat kehuskelivat, että ”siitä tulee hyvä laki”.

Nyt on tämä kansalle niin tärkeä kysymys pysähtynyt taas kummalla tavalla: Valiokunnan pöytien ärellä on tämä 4 v. valmisteltu esitys havaittu — *kelvottomaksi!*

Tällaisessa pisteessä ovat monet muutkin suuret kysymykset ja siitäkin huolimatta pitäisi kansan ottaa ”demokratian pelastajat” riemusaatossa vastaan. — *Häpeäisivät edes herrat ja ylhäisyydet!*

PUNAINEN AGITAATTORI.

Kirj. HANNU HÄMÄLÄINEN.

Kerran ajellessani eräällä syrjäisellä metsätiellä Kainuun pohjoisosassa, tuli vastaani muuan luihunnäköinen tyyppi, niin ikään pyörällä kulkien. Ohi mennessään muljautti mies katseen, jota voi miltei sanoa pirulliseksi. Siitä heräsikin mieleeni epäilys, ettei kulkija ainakaan tavallinen reissujätkä ollut eivätkä hänen tarkoituksensa täysin rehelliset.

Muuan pikkupomo, joka oli seurassani, mahtoi aavistaa mielenkiintoni, koska kysyi "Jokos, nuorimies, olet tuon kanssa ennättänyt tekemisiin joutua?" Vastasin kieltävästi, ja mies kertoili harvakseen: "Eipä ole vielä näillä main tuttu, mutta kyllä etelämpänä tunnetaan jätkämiesten parissa sitä paremmin, eikä vain jätkien vaan myöskin herrojen. Parikymmentä vuotta sitten savotasta toiseen ja mökistä mökkiin kulki mieliä kiihoittamassa. Ja apajat mies vetikin, ei ole kymmenistä kysymys, kun niitten lukua lasketaan, jotka hän houkutteli isänmaataan vastaan punaiselle puolelle linjaa. Sälleille haukkui hän kaiken maan ja taivaan väliltä ja verenpunan takaa vilkutti sitä sällien yhteiskuntaa, joka piti raunioista ja tuhkasta rakennettaman. Mutta milloin kunnon jätkä tielleen sattui niin jopa muuttui miehen tyyli, takataskuun upposivat entiset puheet ja nyt vuorostaan oli työläisten kansannousu ihan ainoa isänmaan pelastus. Ja moni uskoi, isänmaan mieskin, — mutta ei ollut jätkien keskuudessa totuttu pettureihin ja kieroilijoihin, siihen aikaan, nytpä kylläkin sekin puoli asiaa on opittu ja vast'edes kyllä osataan varoakin. Mutta näitkös, poika, pahasti muljautti mies meitä, mutta vilkkaastipa myöskin kierot silmänsä väistyivät, kun häneen katseeni vilautin. Sillä niiden joukossa, joita hänen onnistui pettää, olin minäkin. — — Ja nyt tuo sama mies on jälleen jätkien joukossa kiertämässä, ja samoilla asioilla kun silloinkin, punaisia ammattiosastoja tänne perustelemassa".

— — —

Päivän työt oli tehty ja tuulen vuoksi ei yöuitosta tullut mitään. Miehet olivat kerääntyneet kortteeripaikkaan ja lämmittelivät käsiään pystytakan hiilloksella. Joku käristeli siinä silavaa puukon nenässä ja muutamat veistelivät limpuista paksuja viipaleita.

Tuuli pieksi räntää ikkunoihin. Oli tulossa myrskyinen yö, mutta tuvassa oli turvallinen lämmin. Yht'äkkiä vierähti kolea aalto yli huoneen, miehet käänsivät päitään ovelle, siitä astui sisään vieras, sama mies, jonka tarinan kerran olin kuullut. Vaihdettiin lyhyet tervehdykset, kehoitettiin vierasta painamaan puuta ja käyttämään miesten eväitä hyväkseen. Korvaton muki lyötiin hänen nenänsä eteen täynnä höyryävää teetä. Mies söi ja joi, veteli päälle sauhut. — Ja sitten alkoi juttu.

Vanhaan totuttuun tapaan lasketteli toveri juttuaan riistokapitalismista. Miehet nyökäyttelivät päitään. Heillä oli kullakin tili taskussaan, eikä heillä ollut mitään sitä vastaan, että se olisi ollut suurempikin.

Kun puhe siirtyi verenimijöihin, alkoivat jätkät jo osoittaa kyllästymisen oireita, syljeskellä tarkkuutta puhujan saappaitten väliin ja yhä tarpeettomammin rassailla hyvässä vedossa olevia piippujaan. — — Ei silti pelkoa, etteivät he olisi halunneet jatkoa kuulla, sillä harvoinhan he saavat vieraaseen ääneen tutustua, ja vielä harvemmin johonkin uuteen asiaan. Menköön vaikka maailman kuivin matematiikan professori pitämään luentosarjansa heille, niin varmasti innokkaimman kuulijakunnan sieltä saa.

Kuitenkin katsoi agitaattori viisaimmaksi vaihtaa puheen suuntaa, ja niin alkoi tuvassa kansanrintaman kunnia kuulua.

Jälleen nyökkäilivät kuulijat ikään kuin hyväksyvästi. Puhuja innostui. Hän oli saanut alkumuokkauksen suoritettua ja enää puuttui ainoastaan ammattiosaston virallinen perustaminen. Sanojen virratessa huulilta kaiveli toveri salkkuaan, veti sieltä paksut pinkat paperia pöydälle ja nosti niiden viereen vielä viimeksi pari pulloa valtion viinaa.

„Kas niin, toverit", virkkoi vieras "me kai sitten perustamme sen yhteisen osaston. Ja pistetään, pojat, pullot juhlan kunniaksi kiertämään!"

Peltolansalmen vanha vaari, joka oli niin piintynyt savottalainen, ettei edes iänikuisena työkyvyttömänä raakkina jaksanut lämpimän uunin päällä loppuelämäänsä viettää vaan pakkasi väkisinkin joka kevät keksi kädessä jokivarteen nuorempien tielle ja kiusaksi, jo nuoleskeli huuliaan, ja kylläpä nuorempienkin kurkuissa kuivuus tuntui. Mutta samalla eli hienoinen epäilys, että tuosta pullosta lähtevä kulaus on oleva palkka itsensä myynnistä pirulle ja ryssälle.

Monessa sydämessä sinä hetkenä liikkui rauhattomuus ja monet aivot askaroivat, onko oikein, että jätkä, reilu suomalainen jätkä kulkee punainen jäsenkirja taskussaan. Toisaalta tuntui siltä kuin jokaisen heidän velvollisuus olisi ollut ryhtyä yhteiseen rintamaan tukemaan taistelua vähäväkisten puolesta, sillä tavalla, jonka jokainen oikeaksi havaitsee, mutta toisaalta ...

Kympin nyrkki tärähti kiivaasti pöytään, hänen hartiansa nytkähtivät. *"Muistatko minut?"* karjaisi hän vieraan eteen astuen. Ei vastausta. Hän uudisti kysymyksensä, ja samalla läheni voimakas, luinen nyrkki agitaattorin luihupiirteisiä kasvoja, "Muistan, tottahan tuota" kuului arka vastaus ja samaan menoon kympin suusta jatko: "Hyvä, mutta muista vastakin, että sälli voi sopia ryssien joukkoon, mutta ei jätkien eivätkä jätkät heidän. Täitä ja torakoita me vielä siedämme, mutta emme sentään ryssiä emmekä heidän kätyreitään. Kerran minua petit, toista kertaa et!"

Enempää puhumatta tarttui mies pulloihin ja lennätti ne ovesta pihalle kallion kylkeen. Ja saman tien lensi myöskin kuuluisa punainen agitaattori ilman armoa ja huolimatta räntäsateesta ja myrsky-yöstä.

— — —

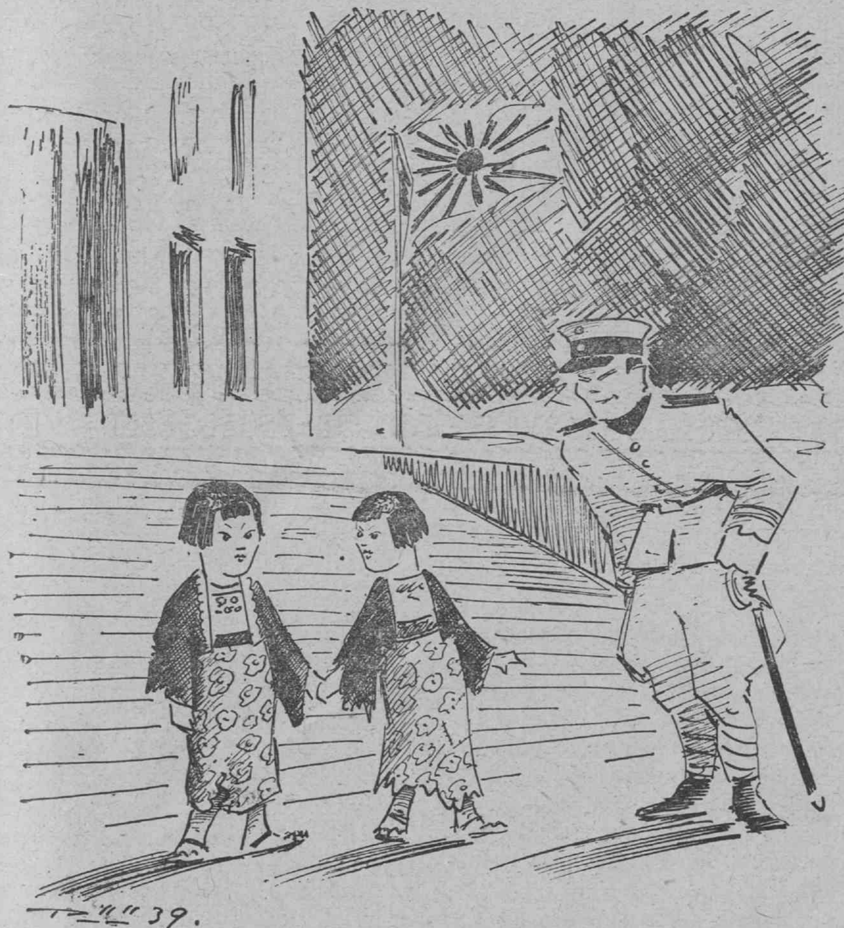
Ilta kului, ei paljoa tuvassa puheltu, tapahtuneesta ei sanaakaan, mutta salaa, milteipä tietämättään miehet häpesivät omaa käyttäytymistään. Mutta samassa varmistui heidän mielissään päätös, ettei ikinä heidän kulmilleen perusteta punaisia yhdistyksiä ja osastoja.

— — —

Viime vuosien aikana on maamme pohjoisilla korpiseuduilla punainen valta laajentunut. Kymmeniä uusia ammattiosastoja on perustettu. Siellä odotetaan valistusta!

SAMURAITTEN HENKI

ja kaksi japanilaistyttöä

Kenraali K. M. Wallenius kertoo teoksessaan ”Japani marssii” liikuttavan tarinan japanilaisista koululaisista, jotka tahtoivat tehdä jotain sotilaitten hyväksi:

Kirvesmies Shigeru Suzuki asuu Tokiossa Rjusendzimatshin korttelissa.

Isän silmät kostuivat.

kylmempi, kun hänen pienet tyttärensä Ritsuko ja Misako palaavat käsi kädessä koulusta. He ovat vakavia ja hiljaisia.

Siirtyiltyään ahtaassa kodissaan aikansa paikasta toiseen he tulevat arkaillen isän luo.

— Isä, ole hyvä, anna meille päällystakki; kaikilla tovereillamme on päällystakki.

Isä mietti hetkisen. Sitten hän sanoi:

— Rakkaat tytöt, te kai tiedätte, että monet sotilaat taistelevat Mantshuriassa ankarissa oloissa kansansa puolesta ilman mitään päällystakkia valittamatta sanallakaan, vaikka siellä saattaa olla 30:kin astetta pakkasta. Ettekö häpeä pyytää takkia täällä Tokiossa? Ajatelkaa isäänne noiden miesten asemassa. Heistä tuntuu varmaan kymmenen kertaa kylmemmältä kuin teistä.

Tyttöset vetäytyivät miettimään.

— Anteeksi, isä, en tahdo enää päällystakkia, Ritsuko pyyteli. — Sensijaan pyytäisin sinulta suosionosoitusta.

— Mitä tahdot, lapseni?

— Tahdon koota rahaa Mantshuriassa taistelevien sotilaiden hyväksi.

— Miten voisit sen tehdä?

— Sisareni ja minä myymme kypsytettyjä soijapapuja kadulla ennen ja jälkeen koulun. Ja kun olemme saaneet säästöön rahaa, lahjoitamme ne sotilaille Mantshuriaan. Saammeko, isä?

Talven iltapäivä on tavallista

— Oikein puhuttu, lapseni, alkakaa myydä soijapapuja heti.

Seuraavana aamuna, kun oli vielä pimeää ja hiljaista, tytöt lähtivät koreineen kaduille huutaen: *”Nattoo-nattoo!”*

He eivät kuitenkaan myyneet omassa kaupunginosassaan, jotta eivät olisi kohdanneet koulutovereitaan, vaan etupäässä Asakusan puolessa.

Päivittäin he ansaitsivat 10—50 seniä eli 1:30—6:50, jotka he sijoittivat bambusta tekemäänsä ikiomaan pankkiinsa.

Joka ilta he laskivat säästönsä. Kun he olivat päässeet kahteen jeniin 95 seniin, siis 38 markkaan — he eivät enää jaksaneet odottaa vaan menivät käsi kädessä sotaministeriöön.

Väristen Ritsuko ja Misako hiipi-

Jonni Korpela:

TOLEDON KUKKA

(Jatkokertomus)

HYVIN KÄVI!

Heräsin vihdoin tajuihini. Aamu sarasti, taistelun melske oli tauonnut, mutta asemani oli yhtä epäedullinen kuin aikaisemminkin, sillä makasin yhä rintamalinjojen välissä. Ruumiini tuntui runnellulta ja sain pinnistää tahdonvoimani äärimmilleen, ennenkuin pääsin matelemaan kohti punaisten linjoja.

Hitaasti se kävi, mutta pääsin aivan punaisten ketjujen eteen, ennenkuin minut huomattiin.

Verenhimoiset pyövelityypit ottivat minut vastaan aseet ojossa ja jouduin — totta vie — koville. Lopussa olin niin henkisesti kuin ruumiillisestikin, mutta silti pystyin antamaan uskottavan selityksen suomalaisesta sirkustaiteilijasta, joka oli joutunut fascistiroistojen käsiin ja hänen paostaan yli taistelukentän ja ennenpitkää tajusin, että minut oli hyväksytty oikeauskoisten bolsheviikkien joukkoon ja muutamien päivien jälkeen sain täiset ryysyt ylleni ja vanhan kiväärinruojan käteeni.

Olin siis toveri sotamies maailmanvallankumouksen puna-armeijassa!

KATSELIN YMPÄRILLENI.

Lähiviikot eivät lähde mielestäni koskaan. Monenlaiseen sakkiin olen maailmanrantoja samotessani tottunut, olen nähnyt jos minkälaisia hylkiöitä, mutta eivät ne silti Espanjan tasavaltalaisen armeijan tyypeille vertoja vedä.

Komppaniani miehistö oli aluksi vain espanjalaisia. Pääasiassa Madridin ja muitten suurten kaupunkien laitaosista kerättyjä miehiä, joitten ainoa työ lienee ollut varastaminen ja rosvoaminen. Ainakin he sen taidon osasivat rintamalla. Varsinaisia työmiehiä näin vähän; muutamia vain minun komppaniassani ja he pysyttelivät mieluummin syrjässä lepohetkinä ja muutenkin karttoivat noita suuräänisiä sällejä, jotka kerskuivat mielellään urotöistään ja pitivät päiväkirjaa raiskaamistaan naisista.

Sota jatkui. Viikosta tuli kuukausia. Kansalliset kuuluivat etenevän muilla rintamilla, mutta meidän linjamme pysyivät paikoillaan. Tätä tietoa en suinkaan saanut niistä bolshevistisista kiihoituslehtisistä, joitten kirjeenvaihtajina toimivat "sotilasasiantuntijat" tiesivät kertoa vain punaisten voitoista ja ennustelivat Francon nopeata luhistumista, vaan kansallisten lentokoneitten levittämistä lehtisistä.

Minä koetin maastoutua mahdollisimman hyvin miehistön joukkoon ja senverran voinen kehua näyttelijälahjojani, että minua pian pidettiin jonkunlaisena kansainvälisenä konnana, joka hyvin sopii punaisten joukkoon.

Taistelut tekivät aukkoja riveihimme. Mutta täydennystä saapui. Kansainväliset marxilaispuolueet olivat vähitellen saaneet värväystoimistonsa käyntiin, ja tuotapikaa alkoi saapua satamajätkiä, karanneita vankeja sekä sällejä jos minkälaisia maailman eri maista. Joukossa oli kunnollisiakin työläisiä, mutta he huomasivat sangen pian erehtyneensä ja alkoivat katkerasti katua, uskaltamatta sitä kuitenkaan tuoda ilmi muille kuin sellaisille miehille, joita he pitivät kohtalotovereinaan.

Erään havainnon tein miehistöä tarkastellessani: *Joukossa ei ollut ainuttakaan juutalaista!* Olin heitä kyllä nähnyt runsaasti kaupunkien mielenosoituskokousten puhujalavoilla kiihoittamassa verітekoihin, mutta vahingossakaan ei heitä rintamalle joutunut.

Eräässä taistelussa kaatui espanjalainen komppanianpäällikkömme ja tilalle tuli — r y s s ä!

— — —

En ollut tyytyväinen oloihini. Olin kiihkeästi odottanut jonkunlaista ilmoitusta tehtävistäni, mutta kansallisten vakoilukeskus näytti minut unohtaneen. Pelkäsin sitäpaitsi pääni puolesta. Olin kyllä aina ollut valmis kaatumaan oikean asian puolesta, mutta minulla ei ollut pienintäkään halua kuolla puna-armeijan riveissä.

Joulu 1936 saapui. Haikein mielin muistelin Suomea pienine riitoineen ja tunsin oloni sangen kurjaksi.

Uusi vuosikin koitti. Eikä vieläkään pienintäkään tietoa tehtävästäni täällä puna-armeijassa!

TERRORIA.

Joukkojen kuria pidettiin yllä rintamalla vain pistoolien avulla. Minkäänlaista aatteellista velvollisuudentuntoa ei miehistössä ollut. Vain hillitön, kytevä viha piti heidät rintamilla. Kun taas

---

vät monien porttien lävitse ja liikkumattomin kasvoin vartioivien sotilaitten ohi. Sotaministeriön upseeri vastaanotti rahat, merkitsi ne kirjoihin ja kysyi tyttösten nimiä.

— Ei meidän nimiämme tarvitse mainita, he hokivat hädissään.

Ja kun tyttöset poistuivat käsi kädessä suuria kiviportaita, katseli kokenut upseeri kostunein silmin heidän jälkeensä ja ajatteli varmaan maansa tulevaisuutta.

Tytöt jatkoivat työtään. He saivat kirjeitä rintamalta. He rohkenivat viedä lahjojaan sairaaloihin. Ja heidän toimintansa tuli keisarikunnan tietoon.

Näin tekivät pienoiset Ritsuko ja Misako Suzuki, kirvesmiehen tyttäret Tokion Shitaista, — he olivat tehneet enemmän kuin moni suurrikas, joka oli antanut miljoonan. Heidän tekonsa vaikutus sotilaiden uhrauskykyyn oli vielä siihenkin verrattuna satakertainen.

jouduttiin linjojen taakse, sai kurittomuus myöskin päällystön puolesta puhjeta kukkaansa.

Eräänkin kerran olimme taas kärsineet tappioita ja jouduimme perääntymään. Tulimme varsin kotoisalta tuntuvaan espanjalaiseen kylään. Väki pakeni jättäen kaikki meidän haltuumme. Miehistö ryösti minkä sai irti, kotieläimet teurastettiin, jossain alkoi roihuta tulipalo...in.

Sain sen iltapäivän kuluessa kokea kaameuksia. Meidät majoitettiin — kirkkoon! Sitä ennen olivat hillittömät miesjoukot peuhanneet temppelissä siivottomasti, alttari tuhottiin, kuormakonit tuotiin ovensuuhun ja sidottiin siihen yöksi.

Vielä paljon kaameampia tapahtui viikko sen jälkeen. Komppaniamme ryösti nunnaluostarin. Turvattomat nunnaparat raiskattiin ja tapettiin ja luostari sytytettiin palamaan. Samana päivänä erään herraskartanon väki murhattiin ja ruumiit heitettiin suihkukaivon altaaseen.

Kaikki tämä tapahtui ryssäläisen komppanianpäällikkömme tieten ja hänen usein riehuessa pahimpana.

TAPOIN RYSSÄN!

Oli onni, että jouduin taas rintamalle. Minussa oli herännyt vihan henki ja himoitsin hetkeä, jolloin voisin kostaa noiden turvattomien puolesta komppanianpäällikölle.

Hetki koittikin eräässä yötaistelussa. Pidin silmällä, että minua ei huomattaisi ja ammuin kylmäverisesti oman komppaniani päällikön. Olin nähnyt hänen tekevän niin monta murhaa rintaman takana, että omaatuntoani ei hiukkaakaan soimannut, vaikka hänet kellistinkin.

Aamun sarastaessa toimitettiin juhlalliset peijaiset, sillä taistelu taukosi taas, ja hänen haudallaan puhuttiin ylväitä sanoja venäläisestä urhosta, joka oli heittänyt henkensä proletariaatin suuren asian vuoksi.

Olin kuitenkin näkevinäni eräitten espanjalaisten sotilaiden silmissä tyytyväisyyden pilkahduksen ja siksi tuntui minusta, kuin olisin tehnyt tämän ryssän ampuessani todella hyvän työn.

Seuraavana päivänä haavoituin ja jouduin kenttäsairaalaan.

SUOMALAINEN!

En viitsi kuvailla sitä iljettävää siivoa, joka tässä punaisessa lasaretissa vallitsi. Toivuin kuitenkin parissa viikossa, mutta näyttelin heikkoa ja voin vielä pitkittää sairaalassaoloaikaani kuudella vuorokaudella.

Eräänä päivänä tuotiin samaan huoneeseen missä olin, paareilla eräs nuori mies. Hän oli haavoittunut olkapäähän, saanut haavakuumetta ja houri koko iltapäivän — suomeksi!

Pian hän oli kuitenkin niin toipunut, että voimme jutella ja tällöin ilmaisin kansallisuuteni ja sain kuulla hänen kertomuksensa. Itse syötin hänelle vanhan juttuni sirkuspellestä.

SUOMALAISEN KERTOMUS.

Nuori suomalainen maalari Jussi Mannila kertoi seuraavan tarinan:

”Olin Kotkan työväenyhdistyksen jäsen. Isäni oli kuollut keskitysleirillä punakapinan jälkeen ja minä katsoin velvollisuudekseni jatkaa hänen työtään. Kun Espanjan sota alkoi, heräsi seikkailuhaluni heti ja päätin lähteä vapaaehtoisena mukaan. Tiedustelin tovereiltani, miten tämä kävisi päinsä ja minua neuvottiin matkustamaan Helsinkiin, jossa tapasin tunnetun marxilaisen *Gay Strömsundin,* joka antoi minulle ohjeet. Kun istuin hänen kanssaan ”Tornissa”, johon sangen epäproletaariseen paikkaan olin saanut määräyksen mennä häntä tapaamaan sain sen käsityksen, että hän on hyvin läheisessä yhteistyössä *madame Palencian* kanssa. Ruotsin kautta kulki tieni Ranskaan ja sieltä minut toimitettiin tänne. Luulin tulevani todella työläisarmeijaan, mutta olen perusteellisesti erehtynyt. Eihän täällä ole juuri muita kuin kansainvälisiä seikkailijoita. — Montakohan sataa rehellistä suomalaista työmiestä tuo Gay Strömsund lieneekin saanut tänne narratuksi — kuolemaan vieraalla maalla”.

— — —

Näin, että Mannila oli katkera. Eikä syyttä, mutta tätä en hänelle — varovaisuuden vuoksi — sanonut. Näyttelin edelleen seinillehyppivää kommunistia ja se oli todella tarpeen sillä seuraavana aamuna ilmoittautuessani komppaniaani suhkaistiin korvaani tuo kauan odottamaton sana: *Toledon kukkal*

(Jatkuu).

Oikea kanta

Kun Ahvenanmaan linnoittamista käsiteltiin eduskunnassa lausuttiin IKL:n taholta käsitys, että asiasta tarvitsee tehdä vain *ilmoitus* Kansainliiton neuvostolle. Puoluemiesten taholla pidettiin tällaista kantaa mahdottomana ja haluttiin edelleenkin maamme omat edut syrjäyttäen esiintyä Kansainliiton nöyränä lakeijana.

Kun sitten linnoittamiskysymys tuli esille k.o. paikassa, havaittiin, että aavistus oli oikea. Ryssä alkoi jarruttaa esittäen perusteluinaan sen, että linnoittaminen on lykättävä, koska Suomi ei ole uskonut sille eräitä sotilaallisia salaisuuksia.

Lopulta kävi niin, että Kansainliiton neuvostokin tuli samaan tulokseen kuin IKL:n eduskuntaryhmä: Se katsoi, että ilmoituksen tekeminen riittää ja että sillä ei ole asian kanssa enempää tekemistä.

Linnoitustyöt voinevat siis vihdoinkin alkaa. Eri asia on, ehditäänkö niitä kaikkien mahdollisten viivytysten vuoksi enää suorittaa loppuun ennen sodan puhkeamista ja onko Ruotsille ja ruotsalaisille myönnetty etuoikeutettu asema asialle onneksi.

Toivotaan parasta, vaikka epäilys vaivaakin mieltä!

Tämän jutun viimeisessä vaiheessa on siis taaskin kerran tullut ilmi, että Kansallinen liike edusti oikeata kantaa. Puolue-edustajat olivat kuitenkin valmiit panemaan koko suuren kysymyksen veitsen terälle.

Kuinkahan olisi käynyt, jos Kansainliitto olisikin ryssän painostuksesta ottanut toisen kannan, hyvät herrat puoluejohtajat, sopinee kai kysyä?

KOMMUNISTINUORISON

toimeenpaneva komitea on antanut kaikkien maitten punanuorisolle julistuksen toimia *"kansallisen riippumattomuuden puolustuksen hyväksi"* ja on sen Suomessa julkaissut ainakin kommunistilehti *"Soihtu"*. — Siinä näkee oikean huippuunsa kehitetyn kansanrintamataktiikan mestarinäytteen. — Ettäkö juutalaisten bolshevistisessa hengessä johtama kommunistinen nuoriso, joka tähän saakka on jyrkästi kieltänyt kansallishengen ja isänmaallisuuden, joka nyrkit pystyssä kautta maan on vannonut kukistavansa muut kansanluokat ja toteuttavansa maailmanvallankumouksen, tämäkö nyt ilman muuta alkaisi toimia kansallisen riippumattomuuden puolesta?

Hallitusherrat saavat tästä kyllä uuden todistuksen ei ainoastaan sosialistien, vaan myöskin kommunistien muuttumisesta, mutta meille se osoittaa vain, että juutalainen on kiero!

"MALLIT JA ESIKUVAT".

Puolueet käyttävät mielellään vieraita esikuvia hyväkseen päämääränsä saavuttakseen. Tähän saakka ne on haettu jostain "demokraattisesta" maasta, mutta nyt on marxilaisen päälehden toimittajan aivoissa pörrännyt fascistinen kärpänen.

Mehän tiedämme, että Saksan puoluepäiviä, jotka vietetään vuosittain Nürnbergissä, on kutsuttu "Voiton puoluepäiviksi", "työn puoluepäiviksi" j.n.e. Seuraavat ovat nimeltään "rauhan puoluepäivät".

Näitten esikuvien mukaan, joita marxilaiset aina ennen ovat pilkanneet, on Suomen Sosialidemokraatti varustanut marxilaispuolueemme puoluekokousta selostavan uutisensa yli sivun ulottuvalla otsakkeella *"yksimielisyyden puoluekokous" j.n.e.*

Otsikko ei kuitenkaan kuvannut oikealla tavalla kokousta, sillä "yksimielisyyttä" ei toki todista se, että "marxilainen omatunto" toveri *Wiik* arvosteli ankarasti puolueen johdon hommia ja marxilaispakinoitsijainkin mukaan hänellä on joukkojen keskuudessa kannatusta.

Sellaista on marxilainen "yksimielisyys"!

HUONO MENESTYS

oli maalaisliitolla ja edistyksellä Tampereella, jossa yritettiin oikein sisäministerin kuuluisan nimen avulla kerätä kansaa yhteiseen vaalikalastustilaisuuteen. Mutta kävikin niin hullusti, että nuo monasti jo lakkautetut "levottomat ainekset" miehittivät salin ja kyllästyneinä kuuntelemaan sitä isänmaallisten aatteitten herjaamista, jota puheissa harjoitettiin, poistuivat jättäen hra Kekkosen muutamien kymmenien kannattajiensa ja poliisivartioston kanssa saliin. — Kokouksen kulkua käsitellään lähemmin toisaalla lehdessämme.

"KOSTO ELÄÄ!"

Nykyinen sisäministeri on osoittanut monella tavalla mahtiaan. Hänen vainonsa kohteeksi ovat joutuneet IKL:n lisäksi myös monet muut isänmaalliset, Kansanliikkeestä kokonaan erillään olevat järjestöt, kuten esim. Kansallinen Partioliitto, joka on perustettu nuorison sotilaallista alkeiskoulutusta varten.

Ensin jarrutettiin KPL:n rekisteröintiä, sitten kiellettiin siltä arpajaislupa ja vihdoin ilmoitettiin, että sillä ei ole oikeutta pitää ampumaharjoituksia, koska alle 18 v. eivät muka saa asetta käyttää.

Tuntuu siltä, että sisäministeriössä on omaksuttu jonkunlainen "kosto elää"-periaate ja ovat sen uhriksi joutuneet asianomaisten kärsimiin tappioihin kokonaan syyttömät järjestöt ja yksilöt.

Vapaussodan päivinä kaatui kivääri kädessä tuota samaa ikäluokkaa edustavia poikia satamäärin ja tuleva sota tekee näiden nuorten rivimiesten keskuuteen vieläkin ammottavampia aukkoja — jos ei rintamilla niin ainakin kotiseutualueilla.

Nyt ilmoittaa ministeriö, että alle 18 vuotiaat eivät saa valmentautua maanpuolustusta varten.

Pitkällä ollaan!

VIELÄ KOULULAISKUULUUSTELUISTA.

Eräältä pohjalaiselta koululaiselta kysyttiin:

— Olitko IKL:n pikkujoulussa?

— Olin, vastasi tämä.

— Tapahtuiko siellä jotain erikoista?

— Kyllä, kyllä siellä tapahtui!

— Mitä, kertokaa ...

— *Voitin täytekakun!*

Poliittinen tietopeli.

(Vastaukset).

1) Tuomari Kyti. 2) Kolmannen. 3) Sunnuntaina 21. 5. 4) "Työläisnuoriso". 5) Chr. A. R. Christensen. 6) 12.000:— mk. 7) Tietysti herrat Kekkonen ja Tanner. 8) 200:— mk. 9) Punaprokuraattori ja marxilainen kansanedustaja. 10) Kuortaneella. 11) Kauppalehden kertoman mukaan ensin 5, sittemmin tuli muutamia lisää. 12) "Nuoroikeisto". 13. Konstantin. 14) Eversti Honko. 15) Kukaan ei iljennyt tunnustaa sitä tehneensä.

Kuva-arvoitus.

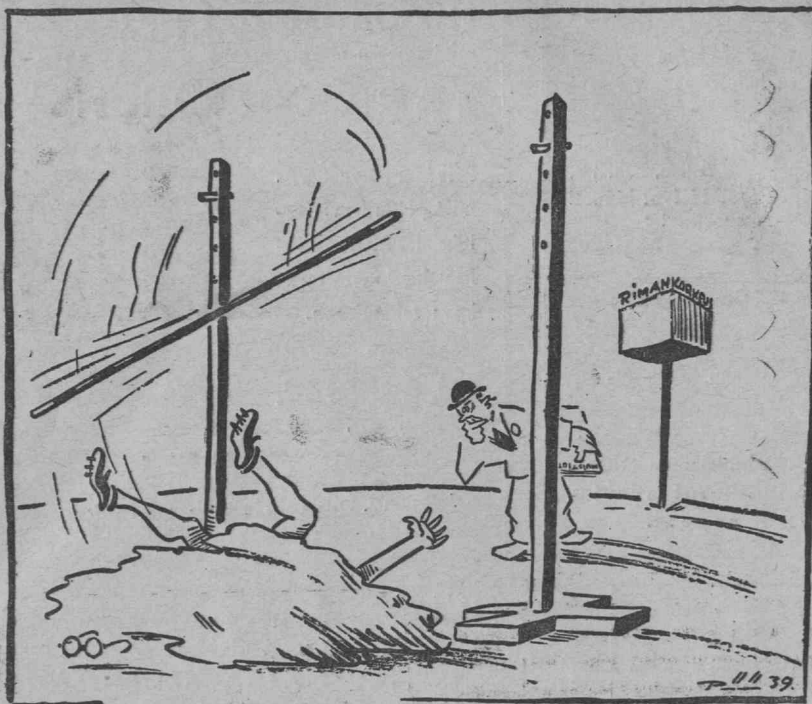
Kuva-arvoitus (vastaus): *Rintamasotilaan paitaan.* — (Eli tarkemmin sanoen "Kokoomuspuolueen ohjelma on kuin rintamasotilaan paita, aina kun siihen tulee liian paljon täitä, heitetään se nurkkaan ja otetaan toinen". — Vertaus sopii parhaiten kuitenkin marxilaisiin itseensä.)

„RIMA PUTOSI"

jälleen Helsingin raastuvanoikeuden antaessa päätöksensä, mutta vallanhimoiset puoluejohtajat eivät suinkaan vielä ole asettuneet levolle. He odottavat vain sopivaa hetkeä, jolloin voidaan aloittaa luvattu "oikeuslaitoksen tuulettaminen" ja muut samanlaiset toimenpiteet.

Nyt jos koskaan tarvitaan rohkeasti julistettua totuuden sanaa, joka avaa kansalaisten silmät, mihin isänmaatamme viedään,

Siksi kehoitamme jokaista lehtemme lukijaa osallistumaan suureen tilausrynnäkköömme ja viemään Luo lippujen!-lehden todella joka kodin pöydälle.

Vain 10 markkaa maksaa se vuoden 1939 loppuun.

NIMI	OSOITE	NIMI	OSOITE

...., ...

(Asiamies.) (Osoite.)

Tilausmaksu ....:— seuraa kirjettä.

(Huom.! Vain käteisellä maksetut tilaukset hyväksytään.)

KANNATTAVIEN AJOJEN KESTÄVÄ KUORMA-AUTO
INTERNATIONAL

Keli ja kuorma — nämä ovat vähäisiä tekijöitä INTERNATIONAL-ajossa. Tämä kuuluisa kuormavaunu on rakennettu kestämään yhtämittaista raskasta työtä epäedullisimmissakin olosuhteissa.

Jokaiselle INTERNATIONAL-autolle on ominaista luotettava lujuus, taloudellisuus sekä suuret voimavarat. Käytännössä tämä merkitsee pysyvästi pieniä tonnikilometrikustannuksia, vähään supistuvia korjauskuluja sekä vanhanakin täyskelpoista, nopeata kuormavaunua.

